

Giới thiệu Chí Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đâu Một Trận

Thể loại: Xuyên không, Dị giới, Ngọt sủng, HE

Editor: Lăng Nhược Y

"Bất kể chuyện gì cũng sẽ được giải quyết bằng một bữa cơm, một không thể giải quyết được thì hai, nếu còn không thể thì...ta đánh chết, lãng phí cơm gạo"

"Trong tư như vậy, trên thế gian này không có việc gì ngủ một giấc lại không thể giải quyết, một giấc không thể vậy thì hai giấc, còn nếu lại không thể thì...ngủ đến khi giải quyết được vấn đề thì thôi"

"Hồn đàn, cút"

"...Được, người hãy đến dạy ta một chút thế nào là "hỗ đản"!"

Xuyên qua thời không xã la trở thành nữ vương...

"Vương gia, không hay rồi, vương phi mang thần thú ngài nuôi dưỡng đem đi làm thi!"

..

“Vương gia, Vương phi cướp bảo khố, đang phân chia chiến lợi phẩm ở hậu viện.”

“ ”

“Vương gia, Vương phi mưu sát hoàng thượng.....”

"Chờ một chút, ta cần yên tĩnh."

"Vương gia, Vương Phi vừa ý một nam nhân, muốn thu.... nam sủng."

(') () ———— thật không dễ yên cho người ta một phút nào mà.

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đâu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 1: Dựa vào kĩ xảo 1

Editor: Lăng Nhược Y

Mat thê.

Tiếng đàn vang lên, tiếng chém giết rung trời.

Ngày giữa chiến trường, trên tường thành cao lớn, một nữ nhân ngồi ngay ngắn ở cổng thành, dung nhan thanh lệ lại hiện lên khí chất hung ác. Một bộ xiêm y màu trắng đã loang đầy huyết sắc chói mắt, năm ngón tay chậm rãi di chuyển trên cổ cầm. Khoảng cách trăm dặm xung quanh nàng, tất cả tang thi (1) chỉ cần tới gần, cho dù là trên không hay mặt đất, đều lập tức bị tiếng đàn khống chế không thể di chuyển, ngón tay lướt qua cổ cầm ở trong lòng, một chuỗi âm thanh truyền đến, các tang thi đang bất động chớp mắt hóa thành tro, tiêu tán trong gió.

Tiếng đàn vang vọng trong không trung, phủ khắp phiên thi (3) không một ngọn cỏ. Thần cắn giết thần, ma cắn giết ma, cười ngấm nhân gian, kẻ địch mạnh cũng phải chết...

Trùng Ngọc, đề nhất cường giả hệ không gian.

“Ừnh.....” Âm thanh va chạm kịch liệt bất ngờ vang lên, chỉ trong khoảnh khắc sẽ biết được là sống hay chết.

“Phụt.” Trường Ngọc phun ra một búng máu. Vương Chính là tang thi vương (4), vừa phải giải quyết đám tang thi bên ngoài lại phải đối phó hấn, thiếu chút nữa nàng đã không khống chế được tình hình. Chỉ có điều, càng mạnh nàng lại càng có hứng thú. Trường Ngọc liếm máu tươi bên môi, trong mắt chợt lóe ánh sáng lạnh.

“Đội trưởng Trường Ngọc, đội trưởng bọn ta sai ta mang tình hạch đến cho ngươi.” Từ một hướng khác của tường thành, một người đột nhiên chạy đến.

Trường Ngọc nghe vậy cũng không quay đầu lại, chỉ gật gật đầu, chuyển tiếng đàn hướng về khu vực phía sau, để cho người nọ đi tới.

Người nọ thấy vậy lập tức bước nhanh hơn, nói nhanh: “Đội trưởng Trường Ngọc mau dừng đi, bên này chỉ có thể dựa vào ngài, đội trưởng bọn ta bên kia phải đối phó với ba tên tang thi vương, không thể sang đây hỗ trợ.”

“Ba tên?” Trường Ngọc nhíu mày, trong lòng khẽ gọn sóng, sao đột nhiên lại đến nhiều như vậy: “Sùng Hóa bên kia..... Phốc” Còn chưa nói xong câu, Trường Ngọc chỉ cảm thấy ngực đột nhiên tê rần, phun ra một ngụm máu tươi.

Ám toán?

Trên mặt Trường Ngọc nổi đầy gân xanh, lạnh lùng quay đầu nhìn người vừa đến: “Doanh Hoa?”

Lúc này, một mũi tên băng do pháp lực hệ băng ngưng kết đâm thẳng vào ngực Trường Ngọc. Ngay chỗ sơ hở của Trường Ngọc khi nàng đang dốc toàn lực đối phó hai đại tang thi, một phát trúng đích.

Doanh Hoa thấy Trường Ngọc thổ huyết, gương mặt mỹ lệ trở nên vằn vẹo, hiện sự phẫn nộ và tươi cười do sắp thực hiện được ước nguyện, hạ giọng nói: “Là ta.”

“Ngươi dám hại ta?” Trường Ngọc không thể tin, trong căn cứ lại có kẻ dám động thủ với nàng, là vì ngài bản thân sống lâu sao?

“Đội trưởng muốn mạng của ngươi, ta không thể làm gì khác, đương nhiên chỉ có thể giết ngươi.” Doanh Hoa cực kỳ dứt khoát.

Sùng Hóa muốn mạng của nàng?

Thật không hợp lý, nàng và hắn thì có liên quan gì?

Doanh Hoa thấy Trường Ngọc mờ mịt, không hề che giấu sự ghen ghét mà nói: “Hắn thích ngươi.”

Hắn thích nàng?

Cho nên phải giết chết nàng?

Logic này.....

“Cũng có thể như vậy.” Trường Ngọc gật gật đầu, suy một ra ba nói: “Ngươi thích hắn?” Cho nên nàng ta đến giết nàng.

Doanh Hoa đắc ý cười: “Đương nhiên. Có điều, ta lại càng thích không gian độc nhất vô nhị kia của ngươi. Không phải ngươi dựa vào không gian kỳ lạ kia mới có được vũ khí lợi hại, mới có dị năng cường đại (5), mới khiến cho tất cả mọi người đều thích ngươi sao? Về sau, hết thấy những thứ này đều sẽ là của ta.”

Đề thấp tiếng cười thỏa mãn, Doanh Hoa nhanh chóng duỗi tay đoạt lấy chiếc nhẫn Trường Ngọc đang đeo trên tay, chiếc nhẫn này chính là vật đến không gian thần bí kia.

Trường Ngọc thấy vậy cũng không ngăn cản, để mặc Doanh Hoa cướp đi.

Trong mắt Doanh Hoa toát ra sự tham lam và hưng phấn, nhanh chóng đeo nhẫn lên tay, cắn mạnh đầu lưỡi, sau đó dùng máu bôi lên nhẫn, đồng thời nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cúi người vừa nhìn nhẫn vừa di chuyển, đi đến đoạt lấy cổ cầm trong tay Trường Ngọc.

(1) tang thi: cương thi, zombie

(2) chế trụ: không chế

(3) phiến thi: vùng đất chôn người chết (mình nghĩ là vậy, thật ra chưa gặp từ này lần nào TT^TT)

(4) tang thi vương: nôm na là thủ lĩnh, kẻ mạnh nhất trong đám tang thi á

(5) cường đại: rất mạnh, chỉ những người có sức mạnh rất lớn

((Lưu ý, trên đây chỉ là những giải nghĩa dựa theo ngữ cảnh, hoàn toàn không mang ý nghĩa tuyệt đối))

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cường Phi, Đến Đấu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Dựa vào kĩ xảo 2

Editor: Lăng Nhục Y

Chỉ cần nàng có được bảo bối của Trường Ngọc, cho dù căn cứ có không hài lòng với việc nàng giết nàng ta, thì cũng không thể thay đổi sự thật. Đến lúc đó, đội trưởng Sùng Hóa cũng không làm gì được nàng.

Trường Ngọc nhìn hành động của Doanh Hoa, trên gương mặt lạnh nhạt đột nhiên hiện lên nụ cười như có như không.

“Ngươi cười cái gì, ngươi lập tức..... Kì quái, vì sao chiếc nhẫn này lại không có động tĩnh gì cả? Ta từng nghe trộm ngươi nói cái nhẫn này nhận chủ như thế nào, ngươi..... Ngươi gạt ta..... Ngươi.....” Về mặt nắm chắc phần thắng của Doanh Hoa đột nhiên thay đổi.

Ngón tay vội vàng di chuyển trên cổ cầm, âm thanh chói tai vang lên, lại không hề có sức mạnh khổng lồ chế ngự người khác nào cả.

Nhẫn không có phản ứng, cổ cầm cũng không có phản ứng, chúng nó không nghe theo sự điều khiển của nàng?

Trường Ngọc cười, cười thật rực rỡ. Gương mặt bình thường lạnh nhạt một khi nở nụ cười, dường như ngay cả ánh sáng mặt trời cũng không thể nào so sánh.

Cổ tay nhẹ nhàng di chuyển giữa không trung, cổ cầm và nhẫn giống như khối băng dưới nắng, từ từ tan biến, chỉ còn lại một mảnh hư vô, mà vết thương sau lưng Trường Ngọc cũng đã trở lại bình thường.

Doanh Hoa nhìn đôi tay trống trơn của mình, hoàn toàn không dám tin, này..... Việc này là sao?

Làm sao có thể?

“Sao ngươi lại có thể sử dụng pháp lực?” Doanh Hoa kinh ngạc, không phải nàng đã đánh nàng ta trọng thương sao.

“Trứng gà vĩnh viễn không thể đặt trên một cái mâm, là người, nhất định phải có chủ bài cuối cùng của bản thân.” Trường Ngọc nhìn Doanh Hoa cười lạnh, giật giật bả vai. Chỉ là một pháp sư hệ băng lực cấp cũng muốn giết nàng? Hừ, cho dù là nhân lúc nàng và tang thi vương giao đấu để âm toán, cũng không có khả năng.

Đầu ngón tay khẽ lướt qua môi, Trường Ngọc cười âm hiểm, nói: “Quên nói cho ngươi biết, ta không có đánh đàn.”

“Không đánh đàn? Chuyện đó.....chuyện đó..... Không có khả năng.”

Trường Ngọc không đánh đàn, làm sao có thể?

Vậy những tiếng đàn khổng lồ chế ngự tang thi là gì? Nếu không đánh đàn thì sức mạnh kia từ đâu mà có?

Việc này.....

“Cổ cầm, chẳng qua là dùng để trang trí mà thôi.” Trước ánh mắt hoảng sợ của Doanh Hoa, Trường Ngọc mỉm cười nâng tay phát nhẹ một cái, cổ cầm lại đột nhiên xuất hiện. Trường Ngọc ôm lấy cổ cầm đi tới tường thành, sau đó liền quăng xuống.

Tan nát. Món đồ được liệt vào hàng đệ nhất Thần Khí - cổ cầm bị quăng vỡ vụn, gần như biến thành một nhúm bột phấn dưới chân thành.

Ngồi trên tường thành, Trường Ngọc ngẩng đầu nhìn nơi Sùng Hóa đang chém giết ở phía xa, khóe miệng vẽ nên một tia cười lạnh: “Vĩnh viễn các ngươi cũng sẽ không thể biết pháp lực của ta là gì, ha ha, muốn mạng của ta, còn phải xem ta có đồng ý hay không.”

Để có thể sống sót ở mặt thế trong nhiều năm như vậy, nàng đã liều cả tính mạng. Nếu có người dám đe dọa đến cuộc sống của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua...

“Ngươi muốn giết ta.” Doanh Hoa đột nhiên cảm nhận được sát khí lạnh buốt sống lưng.

“Giết ngươi? Không, sao ta lại có thể dễ dàng giết kẻ muốn giết ta. Giết ngươi, chẳng phải quá tốt cho ngươi sao?” Trường Ngọc lắc đầu, đột nhiên che ngực la lên: “Doanh Hoa, ngươi làm gì vậy?” Tiếng kêu sợ hãi vang lên giữa không trung, cả người Trường Ngọc từ tường thành cao ngất rơi xuống trong nháy mắt.

Doanh Hoa nhìn gương mặt đang mỉm cười kia, cảm thấy vô cùng khó hiểu, rõ ràng nàng ta không có bị thương, sao lại.....

“Không, không.....”

“Ôi, Trường Ngọc nữ thần, ngài ấy sao vậy.....”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Nữ thần.....”

Mọi người đại loạn, các cao thủ trong ngoài tường thành không quan tâm bọn tang thi, nhanh chóng chạy về phía Trường Ngọc rơi xuống.

“Đội trưởng, đội trưởng, ngài bị thương rồi, ôi trời, đội trưởng.....”

“Đội trưởng, xảy ra chuyện gì, ngài làm sao vậy? Khoan đã, chẳng phải đây là pháp lực hệ băng lực cấp sao? Doanh Hoa, Doanh Hoa vừa mới lên tường thành. Là Doanh Hoa ra tay, ta phải giết nàng ta.....”

Rất nhiều người tiếp được cơ thể của Trường Ngọc khi rơi xuống.

*câu này hiểu đơn giản chính là làm việc gì cũng phải chừa lại con át chủ bài cho bản thân, không thể cho mọi người biết hết được. (Kiểu như chừa lại đường lui khi gặp bất trắc ấy ^-^)

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đâu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Dựa vào kĩ xảo 3

Nhìn nàng thổ huyết không ngừng, toàn bộ nội tạng đều bị pháp lực hệ băng làm tổn thương, bọn họ gần như sắp phát điên.

Trường Ngọc không ngừng thổ huyết, hơi thở trở nên yếu ớt, khóe miệng lại hiện lên một nụ cười khổ: “Doanh Hoa hận ta hoành đao đoạt ái(1), ta..... Ai.....” Ai thán một tiếng, những lời tiếp theo cũng không nói rõ ràng.

Thuộc hạ Trường Ngọc nghe vậy, đôi mắt trong phút chốc đỏ ngầu. Tình cảm của Doanh Hoa cùng với việc đội trưởng Sùng Hóa thích đội trưởng của bọn họ, cả căn cứ đều biết. Nhưng không ngờ Doanh Hoa lại có thể vì vậy mà âm toán đội trưởng của bọn họ, thù này không báo thì không làm người.

“Không phải, nàng ta đang đóng kịch, nàng ta vốn dĩ không có bị thương.” Doanh Hoa hét lớn, nhưng không có ai chú ý đến nàng ta.

“Trường Ngọc, Trường Ngọc.”

“Trường Ngọc đội trưởng.....”

Từ xa, Sùng Hóa và người phụ trách căn cứ chạy nhanh đến. Cả hai vừa nôn nóng vừa lo lắng, sắc mặt cũng thay đổi.

“Trường Ngọc, nàng không cần lo lắng, sẽ không có chuyện gì, ta sẽ trị thương cho nàng thật tốt. Dừng mau tới đây, mau tới đây.” Hai mắt Sùng Hóa rung rung, rõ ràng là một nam tử uy dũng nhưng lại gần như không kìm chế được mà run rẩy.

Trường Ngọc nhìn đáng vẻ Sùng Hóa như vậy, chậm rãi vươn tay vuốt ve gương mặt hắn, sau đó yếu ớt vươn cánh tay cầm nhẫn lên.

Đó là nhẫn không gian, vũ khí vô song trong thiên hạ, là chiếc nhẫn mà Trường Ngọc luôn giữ không rời.

Trường Ngọc cầm nhẫn từ từ đưa tới trước mặt Sùng Hóa, ngay lúc Sùng Hóa gần như không nhìn được mà lộ vẻ vui mừng, nhanh chóng lướt qua mặt Sùng Hóa mà giao cho người phụ trách căn cứ.

“Ta thích Sùng Hóa.” Trường Ngọc đột nhiên mở miệng, hơi thở mong manh.

Sùng Hóa nghe nàng nói đột nhiên sùng sốt, việc này.....

“Ta yêu hắn, không thể cùng sinh..... chỉ mong cộng tử đồng huyết(2), nhưng ta lại không thể..... tự tay giết hắn. Trường lão, sau khi ta chết, ai giết được Sùng Hóa đồng táng(3) cùng với ta, chiếc nhẫn này của ta sẽ giao cho..... người đó.” Câu nói đứt quãng vừa xong, trong nháy mắt, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Sùng Hóa nhất thời ngây dại, câu nói này của Trường Ngọc, ý của nàng ta là.....

Trường Ngọc dùng vẻ mặt si mê nhìn Sùng Hóa vẫn đang ngẩn người, trong mắt hiện lên nụ cười lạnh lẽo. Muốn giết nàng, vậy từ nay về sau hãy hưởng thụ cảm giác ngày ngày đêm đêm bị người ta đuổi giết đi.

“Trường..... Lão.....”

“Được, ta đồng ý với ngươi.” Trường lão cân nhắc trong nháy mắt, sau đó quyết đoán gật đầu. Tuy Sùng Hóa là cao thủ, nhưng cái nhẫn không gian kia của Trường Ngọc lại càng là bảo bối, đáng để đánh đổi một Sùng Hóa.

“Trường lão, ngài.....” Sùng Hóa nhìn trường lão bằng vẻ mặt không dám tin.

“Như vậy..... là tốt rồi..... ngày Sùng Hóa chết..... chiếc nhẫn kia..... phong ấn sẽ tự giải.....” Trường Ngọc nhìn tang thi vương xông đến từ phía xa, hai tay vô lực nắm chặt lại, vết thương trên người đột nhiên trở nặng khiến nàng phun mạnh một ngụm máu tươi, hai mắt từ từ nhắm lại, thân thể cũng dần dần biến mất.

Hôm nay Sùng Hóa muốn giết nàng, nếu không được trường lão ngầm đồng ý, thì dù là công thành người của hắn cũng không thể đến gần. Nếu bọn họ đều muốn có không gian của nàng, vậy nàng sẽ tặng bọn họ một món quà lớn, tự mình chém giết lẫn nhau. Về phần nàng, sẽ ăn mình vào không gian tiêu khiển một thời gian. Hừ, thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, không thể để người trong thiên hạ phụ ta.

Kẻ phụ nàng, nàng không quản hắn sẽ gặp phải chuyện gì.

“Trường Ngọc nữ thần.....”

“Đội trưởng. Đội trưởng.....”

Trong tiếng gào khóc phẫn nộ, những tang thi vương kia giống như cũng muốn đến góp vui, chớp mắt đã liên thủ với nhau bắt đầu tổng tiến công. Tiếng rít gào thật lớn hòa chung với tiếng thét chói tai của Doanh Hoa khi bị đám đồng giặc dữ vây quanh, vang dội như muốn xuyên thủng bầu trời phía trên căn cứ.

Trường Ngọc ăn mình vào không gian: “Ta đi.....”

Khắp nơi lúc này, chỉ có sự hỗn loạn.

.....

Phượng Lam đại lục.

Cỏ xanh dập chòn, trăm hoa đua nở.

(1)Hoành đao đoạt ái – 橫刀奪愛 – héng dāo duó ài (cầm ngang đao đoạt ái tình – đại loại là chỉ người thứ 3 cướp đoạt ái tình của người khác)

(2) Cộng tử đồng huyết: cùng chết và cùng chôn chung một huyết

(3) Đồng tẩm: chôn cùng

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đâu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Dựa vào kĩ xảo 4

Ngay lúc này, núi đá hỗn loạn kéo dài tám trăm dặm.

“Ai u, đây là đâu?” Một nữ hài cả người đều là máu ngắt xiu ở giữa sỏi đất đá hỗn độn, đột nhiên kêu ai u một tiếng, sau đó từ từ chống thân thể ngồi dậy.

Trường Ngọc cho rằng mình chết chắc rồi.

Vừa định tránh vào không gian để mượn đao giết người, lại không ngờ tang thi vương phát động tổng tiến công đúng lúc cửa không gian mở ra, con bà nó, không gian vận vẹo khiến thân thể nàng bị hủy, sau đó.....

Sau đó đến nơi quỷ quái này?

Có điều, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, nàng có thể nằm giữa nơi đất đá hỗn loạn này, nàng còn sống?

“Ha ha ha ha, Cố Trường Ngọc ta mạng lớn, không chết được.” Trường Ngọc ngửa mặt lên trời cười lớn, còn sống còn sống, nàng còn sống.

Ngay lúc Trường Ngọc ngửa đầu cười to, một đoạn kí ức không thuộc về nàng trực tiếp tràn vào trong đầu, không, không phải tràn vào, mà vốn dĩ nó đã tồn tại ở đó.

Cố Thiển Ly, đại tiểu thư mười sáu tuổi phủ tướng quân, bẩm sinh phản ứng chậm chạp, không thể tu luyện. Phụ mẫu đặc biệt yêu thương, vì nàng tìm khắp thiên hạ, mới tìm được một vị sư phụ chiếu cố cho nàng, lại sợ nàng bị người trong gia tộc khinh bỉ, bèn xích nàng là phế vật không thể tu luyện, đành nhờ sư phụ dẫn nàng đi khắp tứ phương. Tưởng rằng đã thu xếp mọi việc ổn thỏa, lại không ngờ hôm nay nàng vào núi hái thuốc vô tình gặp phải ma thú, không kịp chờ sư phụ đến cứu thì đã chết.

Hiện tại mở mắt ra, đã là Cố Trường Ngọc.

Trường Ngọc duỗi tay kiểm tra vết thương sau lưng, hơi trầm mặc trong nháy mắt, sau đó nói với khoảng không trống rỗng: “Về sau ta chính là Cố Thiển Ly, người yên tâm, ta sẽ chăm sóc phụ mẫu và sư phụ người thật tốt. Thứ người khiếm khuyết, ta cũng sẽ bù đắp giúp người.”

Dứt lời, đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm điểm ở ấn đường, một đạo ánh sáng trắng hiện lên, Trường Ngọc, không, Cố Thiển Ly vung nhẹ cổ tay, ánh sáng kia lướt nhẹ lên bầu trời: “Người tặng ta một thân thể, ta giúp người bổ sung khiếm khuyết trong linh hồn, đi đi, đi tìm cuộc đời mới của người.”

Ánh sáng trắng giống như nghe hiểu lời nàng nói, trong không trung hơi hơi run rẩy, sau đó nhanh chóng biến mất, không lưu lại một chút dấu vết.

Vỗ vỗ tay, tự mình uống một viên thuốc, một tay Thiển Ly ấn xuống đất định đứng lên: “Cũng may không gian của ta vẫn luôn đi theo, nếu không, phỏng chừng hôm nay vừa xuyên qua liên kết thức, a.....”

Không biết ấn phải cái gì, Thiển Ly chỉ thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, màu đen vô tận như màn đêm, đột ngột bao phủ trước mắt nàng. Giống như một con quái thú thật lớn, giương cái miệng khổng lồ làm người ta phát lạnh từ đáy lòng, đứng sừng sững mà nhẹ nhàng múa vuốt.

Phía sau là ban ngày sáng sủa, trước người lại là đêm tối dày đặc, thiên địa như đang chơi đùa, mặt trời và màn đêm lại có thể cùng tồn tại.

Trong nháy mắt Thiển Ly ngây người, mặt đất dưới chân nàng đột nhiên vỡ ra, một cổ sức mạnh lớn như kinh ngư* hút nước, không đợi nàng phản ứng đã cuốn nàng đi mất.

*kinh ngư: cá voi

Lộc cộc, phịch.

“Ai u.” Thiển Ly ôm đầu bị đâm đau kêu thảm một tiếng.

Trên đầu hiện lên vết sưng đỏ to bằng một nắm tay.

Vết thương chồng chất vết thương, cái gì mà Phượng Lam đại lục đối đãi tốt với nàng, mới đến đã nhận thịnh tình khoản đãi như vậy, quả thực khiến nàng ăn không tiêu.

“Làm cái gì vậy?” Xoa xoa đầu, Thiển Ly run rẩy đứng lên, giương mắt nhìn khắp nơi.

“.....”

Trước mắt, một người đứng cách nàng chỉ trong gang tấc, gần như là mặt đối mặt, mũi đối mũi, máu tươi từ trán hần chảy xuống, đỏ rực chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đâu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Dựa vào kĩ xảo 5

Thiển Ly chớp mắt một chút, cả người cứng đờ nhìn đôi phương cười cười, sau đó, nàng bước, lui về sau, lui về sau.

Mẹ nó, gần quá, thoát nhìn có chút khủng bố.

Lui về sau vài chục bước mới dừng lại, lúc này Thiển Ly mới có thời gian đánh giá tình huống trước mắt.

Nam nhân, một nam nhân, một nam nhân bị trói.

Chỉ thấy mái tóc đen dài của hắn rối tung, máu loãng chậm chậm nhỏ giọt dọc theo ngọn tóc, có vài sợi tóc dán trên trán, che mất nửa con mắt của hắn. Quanh mắt hắn đều là ma văn màu đen, giương nanh múa vuốt trông rất dữ tợn, khiến người ta không thể thấy rõ khuôn mặt. Máu đỏ uốn lượn trên mặt

hắn từ từ chảy xuống, nhìn thấy mà ghê người.

Chân mày sắc bén như kiếm, mũi thẳng, môi mỏng không chút huyết sắc, mỗi chi tiết đều hoàn mỹ như vậy, nhưng khi hợp cùng một chỗ thì lại tạo cho người ta cảm giác uy nghiêm tàn khốc không dám nhìn thẳng.

Trên người hắn mặc trường bào màu đen đã rách nát không chịu nổi, lộ ra vô số vết thương, lại nổi bật thân thể to lớn cường tráng.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương, theo cơ ngực và cơ bụng chảy xuống, từ từ lẫn vào trong đất.....

Trong một thoáng, Thiên Ly cảm thấy miệng lưỡi đều trở nên khô đắng. Hình ảnh này, quả thực kích thích mỹ cảm, khiến cho mặt đen tối nhất trong lòng nàng bắt đầu rực rộ. Nghĩ đến cảnh đi lên vùng tay đánh hắn một roi, sau đó nhìn da thịt màu đồng cổ nở ra một đóa huyết hoa, cảm giác kia.....

Tìm Thiên Ly đột nhiên đập nhanh hơn.

Duỗi tay vỗ vỗ mặt mình, Thiên Ly trầm nghĩ, bình tĩnh bình tĩnh, đừng để nam nhân này quyến rũ, một bên mạnh mẽ di chuyển ánh mắt về phía khác.

Xích sắt màu vàng kim to bằng miệng chén quán quanh người hắn, không, không phải xích sắt, là một loại phù chú đang chuyển động không ngừng, treo hắn lên giữa không trung. Phía sau có hai trụ ngọc đỏ rực, ánh sáng vàng rực tỏa ra giống như ngọn lửa cực nóng.

Đỏ và đen, băng cùng hòa hoà lẫn vào nhau.

Rõ ràng là bị tra tấn vô cùng thảm hại, nhưng mặt nam nhân kia lại không thay đổi chút nào, giống như người chịu cực hình không phải hắn. Biểu cảm không thêm quan tâm như vậy, quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Để Thiên Ly nhìn thấy cảnh tượng như vậy, dụ hoặc, thị huyết, đúng là kích thích người ta phạm tội mà.

“Huyết.” Thiên Ly nhin không được huyết sáo một tiếng.

Nam nhân này, đúng là cực phẩm.

Sống ở mặt thế nhiều năm như vậy, cũng đã thấy qua không ít nam nhân, nhưng cho tới bây giờ, vẫn chưa có ai có thể khiến nàng chỉ liếc mắt một cái đã muốn tiến lên ăn sạch như vậy. Nam nhân này quả thật là một yêu tinh, yêu tinh đen tối, rất hợp khẩu vị của nàng.

Không ai để ý đến nàng. Nam nhân kia giống như không phát hiện ra Thiên Ly đang đứng trước mặt hắn, cũng không chú ý đến ánh mắt của Thiên Ly, thờ ơ lạnh lùng nhắm hai mắt lại.

Hắn còn sống hay đã chết?

Khóe môi Thiên Ly nâng lên thành một nụ cười nhạt, vấn đề này rất đơn giản, chỉ cần kiểm tra một chút là được.

Bước lên vài bước, Thiên Ly duỗi tay sờ nhẹ khắp người hắn.

Rất trơn bóng, rất mịn màng. Cảm giác trên tay giống như khối pho mát tốt nhất, hòa với máu tươi đang chảy xuống kia, có mùi máu tanh, lại có chút dính dính, càng khiến sức quyến rũ nam nhân của hắn tăng lên tột đỉnh, hại nàng lưu luyến quên phải buông tay.

Nam nhân này, nàng muốn.

“Sờ đủ chưa?” Trong lúc Thiên Ly sờ đến say mê, một đạo thanh âm lãnh khốc tới cực điểm đột ngột vang lên, cùng với hơi thở âm trầm lạnh như băng bao phủ cả người Thiên Ly.

Thiên Ly ngẩng đầu, nam nhân chưa rõ sống chết kia chậm rãi mở hai mắt đỏ ngầu, lạnh lẽo nhìn nàng.

Trong nháy mắt, Thiên Ly cảm thấy không khí quanh thân đều bị đông cứng, giống như có một con mãnh thú đang chế ngự nàng, chỉ cần nàng vừa động thì sẽ lập tức thịt nát xương tan.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đâu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Dựa vào kĩ xảo 6

Thiên Ly kinh ngạc không thôi, thật mạnh, chỉ cần một ánh mắt đã khiến nàng suýt nữa không khống chế được tinh thần mà quỳ xuống hành lễ với hắn, này.....

Bất quá, nàng càng thích.

“Chưa.” Lắc đầu, nam nhân cực phẩm như vậy sờ thế nào cũng không đủ.

Nam nhân hơi nheo mắt lại, gió lốc trong mắt hắn bắt đầu nổi lên mù mịt, áp lực vô hình đè ép cả người Thiển Ly trở nên mềm nhũn, dường như xương cốt cũng tan ra.

Thiển Ly lập tức lui về sau, mỹ sắc dù sao cũng không quan trọng bằng sinh mệnh. Nhưng không ngờ lui quá nhanh, chân vấp phải một linh thạch lớn.

Linh thạch kia chợt lóe ánh sáng trắng, ngực thất vốn trống rỗng chỉ trong nháy mắt xuất hiện vô số phật án màu vàng kim, chuyển động giữa không trung. Phật án siết chặt quanh người nam nhân không một khe hở, sau đó bắt đầu lóe sáng rồi chuyển động theo quỹ đạo.

Không khí trong ngực thất đột nhiên thay đổi, Thiển Ly cảm thấy như thể đột nhiên có người nghiêng đổ trăm nghìn cân dưc, làm toàn bộ không gian tràn ngập một loại cảm giác máu huyết sôi trào, này.....

“A.....” Nam nhân bị siết chặt kia gầm nhẹ một tiếng, thân thể hắn nháy mắt đỏ bừng, mạch máu dưới da trướng lên như muốn nổ tung, hai mắt đỏ ngầu tràn ngập dục vọng. Thân thể và ý thức của hắn đều đã mất khống chế, giống như một con mãnh thú đột nhiên tiến vào thời kỳ phát dục.

“Mau khiến ta trở lại bình thường, nếu không ta giết ngươi.” Bộ vị nào đó của nam nhân đã căng cứng, mặt đầy dử tợn lớn tiếng quát Thiển Ly.

Giết nàng?

Vốn dĩ Thiển Ly chỉ muốn xem có chuyện gì, nghe vậy sắc mặt hơi trầm xuống, nàng ghét nhất bị người khác uy hiếp sinh mệnh.

Hơn nữa, sinh mệnh này, là vừa mới có lại.

Hơi thở của nam nhân kia bắt đầu trở nên gấp gáp, nhưng hắn lại gất gao áp chế phản ứng của bản thân, sau đó vận lực để đối kháng với sức mạnh của phật án. Thiển Ly nhìn chằm chằm, vờn đầu lưỡi lướt nhẹ qua khóe môi.

Một nam nhân cực phẩm như vậy, nếu đã để cho nàng gặp, lại còn dám uy hiếp nàng, như vậy.....

Thiển Ly duỗi tay búng một cái.

Nam nhân đang chuyên tâm đối kháng phật với án chợt cứng đờ, cả người bất động.

Nam nhân khiếp sợ lại kinh ngạc, phần nộ nhìn Thiển Ly. Nữ nhân này, lại dám thừa lúc hắn không chú ý mà động thủ.

Hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt muốn giết người của hắn, Thiển Ly bước lên hai bước, nắm lấy vạt áo của hắn kéo ra.

Roẹt, trên người nam nhân không còn gì cả.

“Ngươi..... Dám.....” Lúc này, hai mắt của hắn đã đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu rồi.

“Ngươi thấy, ta giống không dám sao.” Thiển Ly chớp mắt, nhìn hắn quỵn rũ, sau đó duỗi tay kéo y phục rách nát trên người mình xuống, bước đến đè lên người hắn.

Nam nhân cực phẩm như vậy chỉ cần gặp được thì không thể bỏ qua, nếu một lúc nào đó chết đi, vậy nàng sẽ rất thiệt thòi, suy cho cùng sau hai đời nàng cũng chỉ nhìn trúng một người này.

“Nữ nhân..... Ngươi muốn..... Chết..... Ừm”

Linh lực màu đen lấp kín không gian trong ngực thất đột nhiên quay cuồng, dần dần biến thành một quả cầu màu đen giống như kén tằm, bao lấy cả người Thiển Ly và nam nhân kia.

Phật quang màu vàng không còn đối tượng thi pháp, chậm rãi ngừng lại, cả phòng xao động.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Mặt trời bên ngoài Nguyệt Cung đã lên cao quá đầu.

Dưới mặt đất, tiếng động trong ngực thất dần nhỏ hơn, sức mạnh khiến huyết mạch người ta sôi trào cũng đã biến mất, ngược lại, tiếng thở dốc giữa nam và nữ vang lên.

Kén tằm màu đen biến mất, Thiển Ly chống eo bước ra.

“Mệt chết ta.” Nam nhân này quả thật là cực phẩm, nhưng dù sao nàng cũng là nữ, thật sự là mệt sắp chết, bất quá.....

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đâu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Dựa vào kĩ xảo 7

Thiên Ly vươn tay vuốt ve da thịt mềm mại của mình, những vết thương trên đó đã không còn nữa, thương tích do ma thú công kích cũng đã hoàn toàn lành lặn: “Còn có tác dụng chữa thương nữa sao?”

Thiên Ly sờ sờ chớp mũi, hoá ra chuyện nam nữ còn có công dụng kỳ diệu như vậy, sớm biết thì nàng đã tìm một người để thử, ặc, được rồi, nàng thừa nhận, trước giờ nàng không có để mắt đến ai.

Quay đầu lại nhìn nam nhân đang nhắm hai mắt ngủ say, Thiên Ly duỗi tay sờ lên môi một chút, sau đó vung ngón tay lên, một viên tinh hạch màu đen của tang thi vương nhanh chóng xuất hiện trong tay nàng, vươn tay đặt tinh hạch kia lên trên vai nam nhân: “Tiền hàng thanh toán xong.”

Qua đêm với người khác thì phải trả thù lao tương ứng, đây là thiết luật của mặt thể.

“Thật sáng khoái, đi thôi, ra ngoài dạo Phượng Lam đại lục này một vòng, a, một đại lục không có tu tiên và tang thi, thật là hấp dẫn.” Duỗi thân một cái, lấy ra một bộ y phục từ chiếc nhẫn đeo trên tay, Thiên Ly bung nhẹ tay, cả người lập tức biến mất.

Ngay lúc Thiên Ly rời đi, vết thương trên người nam nhân kia cũng hồi phục rất nhanh, ánh sáng màu đen phát ra từ viên tinh hạch bị cơ thể hấp thụ, trong chớp lát đã biến thành một viên đá đen âm đạm không ánh sáng.

Mở mắt ra, nam nhân lạnh lùng nhìn ngực thất không bóng người.

Nữ nhân kia lại dám chạy, dám thừa lúc hắn ngủ mà chạy?

Khắp đại lục còn chưa có ai dám đối với hắn như vậy, tốt, tốt, tốt.

“Nữ nhân, ngươi chờ đó cho bản tôn.” Giận giữ hết vang khắp ngực thất, sợi tóc màu đen cùng với tiếng hét điên cuồng của hắn không ngừng bay múa giữa không trung, y phục rách nát cũng bị sức mạnh khủng bố kia phá hủy toàn bộ. Trong khoảnh khắc, không gian xung quanh hắn nổi lên cuồng phong, vô số linh khí màu đen bắn ra như bão táp, nam nhân vốn bị giam cầm chậm rãi bay lên, như yêu ma hóa ra vô số hình ảnh màu đen.

Mà giờ phút này, Thiên Ly đã ra khỏi núi đá, tâm tình rất tốt quan sát khắp nơi.

“Ầm ầm ầm.” Chân trời đột nhiên vang lên tiếng sấm rền vang, ầm ầm như muốn nổ tung. Ngay sau đó, bầu trời đột nhiên xuất hiện một quang sáng màu đỏ tươi, tựa như mặt trời sẽ dâng lên từ nơi đó vậy. Chỉ có điều, không hiểu sao, quang sáng ấy lại khiến lòng người phát lạnh.

Hình như hướng đó là núi đá giam giữ nam nhân kia, Thiên Ly kinh ngạc như sờ mào, đây là.

“Uỳnh.” Giữa quang sáng màu đỏ trên bầu trời, đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh khi vạn tia sét cùng nhau đánh xuống, sức mạnh kia tựa như có thể đánh thủng cả đất trời.

Giống như khi mở chiếc hộp Pandora ra, vô số hắc khí tán ra khắp nơi...

Tình huống này.

Tình huống này.

Nam nhân kia phá ngực thất ra ngoài?

Sao đột nhiên lại ra ngoài.

Chỉ là bị ngủ một chút, sao lại phản nộ như vậy. (Yy: tỷ lại đây nhận ta một lạy (_" _ !!!)

Thiên Ly đột nhiên cảm thấy, có phải nàng đã chọc giận một mãnh hổ bị cầm tù hay không, mà hiện giờ mãnh hổ này.

“Nha đầu chết tiệt kia, ngươi lại chọc phải cái sọt lớn này.” Sự phụ của Thiên Ly đột nhiên chạy đến.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Thiên ly giả ngốc.

Lão nhân nghe vậy liền tức giận vênh râu, chỉ vào Thiên Ly nửa ngày không nói nên lời, một lúc lâu mới gật đầu nói: “Tốt, có bản lĩnh thì ngươi vĩnh viễn không biết cho ta, còn bây giờ, mau trốn với lão tử, hắn ta, mẹ nó phiền toái.”

Không chờ Thiên Ly kịp phản ứng, lão nhân đã kéo Thiên Ly nhảy lên phi kiếm, chạy nhanh như chớp.

Chương 8: Dựa vào kĩ xảo 8

Cùng lúc đó, tại Trích Tinh Lâu trong hoàng cung của Phượng Lam đại lục, quốc sư đột nhiên tròn mắt, đầy mắt đầy kinh hãi: “Hắn..... Ra ngoài.....”

Cách đó vụn dậm, chén trà trong tay Sơn tông chủ đột nhiên vỡ tan, nước trà nóng hồi chảy ra, nhưng tông chủ lại không hề chú ý, chỉ ngẩng đầu nhìn lên không trung, nửa ngày mới cất tiếng thờ dài: “Thiên hạ, từ nay đại loạn.”

Mà ở một nơi xa xôi khác, không khí tràn ngập vẻ tiêu điều thê lương, có hai người cùng ngẩng đầu: “Đây là.....”

Gió, thổi rít rào.

Vô số người bị kinh động.

Vô số người vượt đường xa, bay nhanh đến ngực thất bên dưới núi đá.

Thiên Ly không biết, ngày hôm nay, sóng gió trên đại lục đã bắt đầu nổi lên.

Nàng càng không biết, bởi vì nàng, vương giả đã trở về.

Bay suốt bảy ngày không ngừng nghỉ, vượt qua hơn phân nửa Phượng Lam đại lục, sư phụ Thiên Ly dẫn theo nàng một mực chạy từ vùng đất giáp ranh đại lục đến kinh đô.

Cho đến hôm nay, khi sư phụ gặp được người chuyển tin của hắn ở trên không vùng ngoại ô kinh đô, một con phi chồn sáu cánh, mới tạm thời dừng lại để xem tin.

Trải trên cỏ một mảnh giấy, Thiên Ly thở ra một hơi thật dài. Quá khó tin, chỉ dựa vào một thanh kiếm lại có thể bay trên trời bảy ngày, cái này so với máy bay ở mặt thế còn bá đạo hơn. Nhớ lúc trước trong đội có người có dị năng hệ Phong, có thể bay giữa không trung một giờ thì đã được xem là lợi hại rồi. Mọi thứ ở nơi này, quả thực khiến nàng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

“Sư phụ, đến khi nào thì người dạy con cười phi kiếm?” Thiên Ly không hề che dấu việc bản thân là người bình thường. Giả một nữ nhân ngọc cầm trình độ rất cao, nàng giả không được cũng không muốn giả.

“Dựa vào người?” Lão nhân vừa đọc thư vừa hừ lạnh một tiếng: “Người đừng tưởng rằng đầu óc được cấm địa kia kích thích tốt lên một chút, thì không cần học bò đã có thể học bay, trước hết vẫn nên học.....ây, trước hết hãy xử lý việc này đi.” Tay run run, trên mặt lão nhân thoáng hiện một chút xấu hổ đưa thư cho Thiên Ly, nói: “Nén bi thương.”

“Có ý gì? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Thiên Ly kinh ngạc tiếp nhận.

“Nữ nhi Thiên Ly, nhiều ngày không gặp vì phụ rất nhớ con, vốn định tự mình đến gặp, nhưng biên quan là nơi quan trọng, ta không thể tự tiện đi vào, nữ nhi thông cảm.....” Đây không phải là thư nhà sao, Thiên Ly mờ mịt tiếp tục cúi đầu xuống xem.

Vừa thấy, đôi mày lá liễu lập tức nhíu lên.

“Mấy ngày gần đây nghe được tin đồn, tiểu Vương gia của Võ Vương phủ muốn thành thân với Thánh Nữ của Thiên Sơn điện, vì phụ mới chợt nhớ lại, năm con bảy tuổi sư phụ của con đã từng truyền tin đến nói với vi phụ, nói con phản ứng tri độn có thể không phải là do sinh mệnh bất ổn gây ra. Đến khi con mười sáu tuổi, tốt nhất nên tìm một nam nhân song tu với con, có lẽ sẽ bù đắp được phần linh hồn bị tổn thương kia, từ đó con cũng sẽ khỏe mạnh hơn. Bởi vậy sư phụ của con đã giúp con định một mối hôn sự, chính là Võ Vương phủ tiểu Vương gia.

Sau đó, sư phụ con lại nói song tu có lẽ cũng vô dụng, cho nên, mọi người đều quên việc này đi. Bây giờ tiểu Vương gia muốn thành thân, vì phụ mới chợt nhớ lại, việc kia, hôn sự do con làm chủ, là đi từ hôn hay cướp người, đều do con quyết định, vi phụ sẽ luôn ủng hộ quyết định của con.

Hài từ, dừng cảm lên.”

Gi gì gì? Đùa cái gì vậy? Có phải bọn họ đã quên nàng là một nữ nhân ngọc hay không? Cho nàng làm chủ, còn cái gì từ hôn rồi cướp người, đây là kiểu phụ thân gì vậy? Còn nữa, việc này là giả đúng không?

Thiên Ly khó tin lật thư, mặt sau quả thật có kèm theo một hôn thư nhẵn nhụi, trên đó còn có hai dấu chân chuột màu đen, hiển nhiên là vật không hề được xem trọng.

Chương 9: Dựa vào kĩ xảo 9

Chỉ có điều, tờ hôn thư kia đã được đương triều Thái Hoàng Thái Hậu chứng hôn, lại còn có kim ấn của bệ hạ, rất có uy lực.

Có hôn thư này trong tay, tiểu Vương gia kia muốn cưới thiên mệnh Thánh Nữ hoàn toàn là điều mơ tưởng, cho dù là đính hôn cũng không được. Kim ấn của Thái Hoàng Thái Hậu một khi đã ấn lên thì chính là thiết luật, được thiên đạo thừa nhận, bất luận là ai cũng không thể vi phạm.

Thiên Ly cầm hôn thư hít sâu, rồi hít sâu, nhưng vẫn không nhin được mà quay đầu về phía sư phụ nàng rống to: “Có phải các người đã quên ta là gốc tử rồi không, ơ, người đâu?”

Bên cạnh trống không, làm gì còn bóng dáng sư phụ nàng.

Chỉ thấy trên mặt đất để lại mấy chữ: chúng ta tin con có thể làm được.

Chạy?!

Một ngụm máu nghẹn trong cổ họng, Thiên Ly suýt chút ngã mặt lên trời mà thét dài.

Thiên Ly đã mất sao lại có một phụ thân và một sư phụ không đáng tin như vậy. Nếu hiện giờ không phải là nàng xuyên tới, Thiên Ly đã mất kia biết phải làm thế nào? Làm cái lông, với người nhà và sư phụ có tấm lòng như vậy, may mắn hiện tại là nàng, nếu không,

Đúng là một đám lừa bịp nữ nhi hãm hại đồ đệ mà!

Cũng không biết lúc trước họ dùng cách gì để khiến Vô Mục Thiên kia chấp nhận hôn ước. Người này quả thật là khổ tám đời, chẳng những bị sư phụ nàng nhìn trúng lại còn bị định hôn.

Được rồi được rồi, nếu đã tiếp nhận khối thân thể này, vậy nàng sẽ giúp bọn họ xử lí tốt những việc này, đúng là phiền phức mà.

Dùng sức xoa mày, Thiên Ly cảm thấy đầu muốn nổ tung.

Từ trên trời rơi xuống một vị hôn phu, mà cả thiên hạ lại biết vị hôn phu kia thích thiên mệnh Thánh Nữ, thật đau đầu.

Từ hôn, từ hôn, hôn ước này cần phải hủy.

Nàng không cần một vị hôn phu thích nữ nhân khác.

Từ trên mặt đất đứng lên, Thiên Ly vỗ vỗ mông rồi đi về hướng kinh đô. Trước tiên giải quyết chuyện này, sau đó đi tìm phụ thân nàng cùng sư phụ tính sổ.

Kinh đô nằm ở giữa Phượng Lam đại lục, là nơi phồn vinh và cường đại nhất. Người thường và người tu tiên cùng sống với nhau ở đây, các loại thế lực rắc rối phức tạp, nhìn qua phồn vinh hưng thịnh, kỳ thật sóng ngầm mãnh liệt, gió yên trước cơn bão tố.

Lúc vào kinh đô sắc trời đã tối sầm, Thiên Ly không vội vã từ hôn, mà phấn khởi tìm một khách điểm qua đêm. Đã lâu chưa ngủ trong khách điểm như thế này, quả nhiên thế giới không có tang thi là tốt nhất.

Gió đêm thổi qua vù vù.

Vô Vương phủ, chính là phủ đệ của chất nhi(1) đương kim Thái Hoàng Thái Hậu, Vô Lệ. Vô Mục Thiên là nhi tử Vô Lệ, là tiểu Vương gia của Vương phủ. Nghe nói hai mươi tuổi đã bước vào cảnh giới Kim Đan, hiện nay hai mươi lăm tuổi đã là Kim Đan đỉnh phong, là người trẻ tuổi nhất Phượng Lam đại lục, thiên tài trăm năm khó gặp.

Mấy năm nay vị trí của Vô Lệ ở hoàng triều càng ngày càng cao, thế lực càng lúc càng lớn, Vô Mục Thiên lại là một thiên tài tuyệt thế. Hiện tại có lời đồn đại rằng Vô Mục Thiên muốn cùng đệ tử của chương môn Thiên Sơn điện, nữ tử trẻ tuổi kiệt xuất nhất đại lục thành thân. Lúc đầu có vô số người xem trọng nhà hân, hiện nay số người xem trọng bọn họ lại càng nhiều hơn, sức mạnh kia gần như đã vượt qua cả đương kim hoàng đế.

Bởi vậy, khi Thiên Ly nhìn thấy cảnh tượng ngựa xe như nước trước cửa Vô Vương phủ, không hề ngạc nhiên chút nào, ngược lại còn cảm thấy hứng thú nhìn khắp nơi, mọi thứ ở đây đều khiến nàng cảm thấy cực kỳ thú vị.

“Tiểu ca, mời vào bẩm báo với Vương phi một tiếng, hãy nói Cố gia Cố Thiên Ly đến bái phỏng.” Cả người Thiên Ly toát lên vẻ nhu hòa, cười nói với người gác cổng.

Chương 10: Dưa vào kĩ xảo 10

“Đi đi, đây không phải nơi dành cho hạng nữ tử như ngươi. Chẳng lẽ ngươi muốn gặp Vương phi của bọn ta là có thể gặp sao? Những người muốn gặp Vương phi xếp thành hàng đã dài đến trăm dặm, ngươi tự nhìn bộ dạng của mình đi, mau tránh qua một bên.” Thủ vệ giữ cửa khinh thường đánh giá Thiên Ly vài lần, không kiên nhẫn bảo nàng rút đi.

Nàng đã sớm biết sẽ như vậy, mắt chó nhìn người thấp, bất luận là ở đâu thì cũng đều như thế. Đưa tay vào vạt áo cầm lấy hôn thư, Thiên Ly định trực tiếp đưa hôn thư này cho thủ vệ, sau đó chạy lấy người. Dù sao hôn thư này nàng cũng đã đưa cho bọn họ, đồng nghĩa với việc nàng đã từ hôn, có gặp Vô Vương phi hay không cũng không quan trọng. Nàng không muốn ngày ngày phải nhìn vẻ mặt khinh bỉ của bọn họ mà sống, nàng còn muốn đi du ngoạn khắp đại lục.

Về phần khi nào thì người của Vô Vương phủ mới phát hiện hôn thư, hoặc là hôn thư có bị thủ vệ ném đi hay không, nàng chẳng quan tâm, dù sao cũng là trách nhiệm của bọn họ.

“Vương phi, ta nghĩ vương phủ nên tăng cường quản lý. Người nhìn đi, loại người có phẩm cách như thế này cũng dám đứng ở cửa lớn khua môi múa mép, làm tổn hại uy nghiêm vương phủ. Sau này sự ty của ta được gả vào đây, tuy không nhất định sẽ sống trong vương phủ, nhưng tốt xấu gì đây cũng là nhà chồng của nàng, nếu danh tiếng bị bôi nhọ thì không tốt lắm đâu.” Ngay lúc này, cửa lớn vương phủ đột nhiên mở lớn, một nhóm người từ trong phủ bước ra. Đi đầu là một nữ tử có dung mạo mềm mại ngọt ngào, nhưng giọng điệu khi nói chuyện thì lại vô cùng ngạo mạn.

Có thể nói những lời như vậy trước mặt Vương phi, lại nghe hàm nghĩa của những lời kia, chẳng lẽ nữ tử này là người của Thiên Sơn điện? Thiên Ly ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy một nhóm năm sáu người, hai vị mặc y phục màu trắng trang điểm thanh lệ thoát tục, vừa nhìn liền biết không phải người thường, phỏng chừng chính là người của Thiên Sơn điện.

Ngoài ra, có một người mặc y phục Vương phi được người hầu hạ, thoát nhìn ôn hòa nhân hậu, giờ tay nhắc chân đều toát lên vẻ quý khí, hẳn là Vô Vương phi.

Đi theo hầu phía sau bà là hai ma ma, hẳn là nữ quan thân cận bên người.

“Tiểu Khả, sao lại không biết lớn nhỏ như thế, ăn nói hàm hồ, còn không mau xin lỗi Vương phi.” Hai nữ tử áo trắng tuổi đã khá cao, diện mạo ôn nhu khiển trách nữ tử vừa mở miệng kia một câu, sau đó khẽ cúi đầu nhận lỗi với Vô Vương phi: “Xin Vương phi thứ tội, Tiểu Khả được sự phụ và Thánh Nữ sự ty nuông chiều, nói chuyện không suy nghĩ, mong Vương phi đừng trách tội.”

Vô Vương phi nghe vậy cười ôn hòa: “Tiểu Khả nói rất có lý, sao lại không suy nghĩ chứ, ý kiến này rất tốt, bản phi rất thích.”

Mỹ nhân mềm mại ngọt ngào tên Tiểu Khả vừa nghe vậy lập tức cao hứng cười rộ lên: “Nhìn đi, Vương phi cũng nói muội không nói sai, Tam sự ty chỉ biết giáo huấn ta thôi.”

Tam sự ty Lưu Vân bắt đầu đi đuổi tay xoa đầu Tiểu Khả, mỉm cười ôn nhu.

Hiển nhiên nàng ta cũng cảm thấy đuổi một người thường đi cũng không có cái gì không ổn cả.

“Ngươi, rút ngay, cản trở đường đi của bốn cô nương, ngươi không thấy sao?” Tiểu Khả cười hi hi bước một bước xuống bậc thềm, sau đó quát Thiên Ly đang đứng dưới bậc thềm.

Thiên Ly nâng mắt nhìn Tiểu Khả đang đứng cách mình ít nhất mười mét, mặt không biểu cảm đứng không nhúc nhích.

Tiểu Khả lập tức nổi giận: “Kêu ngươi rút ngay ngươi không nghe thấy sao. Một người bình thường hèn mọn mà cũng dám cản đường bốn cô nương, đúng là tự tìm chết.” Trờ tay rút đao ra bỏ về phía Thiên Ly.

Cần rời! Thiên Ly cảm thấy lúc nàng cần rời nhất cũng không cần rời đến thế. Nữ tử này có phải bị bệnh hay không, cho rằng khắp thiên hạ chỉ có mình nàng ta là lớn nhất sao? Ánh mắt lạnh lùng, năm ngón tay Thiên Ly nắm chặt rồi nắm thành quyền.

“Tiểu Khả, không được đánh.” Lưu Vân ngăn lại hành động của Tiểu Khả, quay đầu nhìn Vô Vương phi: “Nơi này là cửa vương phủ, nên để Vương phi xử lý mới phải.”

Vô Vương phi nghe vậy, vỗ vỗ vai trấn an Tiểu Khả, sau đó lạnh lùng ra hiệu bằng mắt cho thủ vệ, lạnh nhạt ra lệnh: “Dám làm khách quý bản phi tức giận, đánh chết mạng rồi mang đi cho chó ăn.”

Chương 11: Ta thay đổi chủ ý 1

Editor: Lăng Nhược Y

Một bên lại cười nói với Tiểu Khả: “Được rồi, ta đã trừng phạt nàng ta, Tiểu Khả đừng giận nữa, tức giận sẽ không đẹp đâu.”

Hai loại sắc mặt hoàn toàn khác nhau, thể hiện sự kinh rě Thiển Ly vô cùng nhuần nhuyễn.

“Dạ.” Thủ vệ lập tức rút trường đao ra, đánh về phía Thiển Ly.

“Khoan đã.” Thiển Ly khẽ quát một tiếng, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn về mặt khinh thường của Võ Vương phi, đột nhiên nở một nụ cười lạnh: “Võ Vương phi, ta là Cố Thiển Ly của Cố tướng quân phủ.”

Võ Vương phi vốn đang khinh thường nàng, nghe vậy sững sốt, lập tức quay đầu nhìn Thiển Ly, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc cùng phiền não. Ngay sau đó lại trừng mắt, ánh mắt sắc bén tràn ngập uy hiếp và cảnh cáo, cảnh cáo Thiển Ly không được nói chuyện hỗn ước ra.

Thiển Ly lại cười nhìn Võ Vương phi, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Hôm nay, ta vốn là tới từ hôn, nhưng bây giờ, ta thay đổi chủ ý.”

Ta thay đổi chủ ý.....

Mấy chữ ngắn ngủn, lại giống như có ma lực kinh người. Không gian đột nhiên lặng ngắt như tờ, mọi người giống như trúng phải thuật định thân và thuật cấm ngôn, một đám người ngạc nhiên đứng lặng ở cửa.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, không gian im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi.

Thiển Ly nhìn mặt Võ Vương phi đột nhiên hóa xanh, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Từ hôn? Không, bây giờ nàng không từ hôn. Bây giờ là Võ Vương phủ của bọn họ sốt ruột, không phải nàng.

Đánh chết cho chó ăn? Được, nàng sẽ chờ xem bọn họ đánh chết nàng rồi cho chó ăn như thế nào.

Áo bào theo gió tung bay, Thiển Ly tiêu tiêu sái sái rời đi.

“Ý của nữ nhân kia là gì? Từ hôn? Nàng ta có hôn ước? Chẳng lẽ tiểu Vương gia có hôn ước với nàng ta sao?” Rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần, Tiểu Khả lập tức hỏi.

Võ Lệ có ba người con, nhưng có hai người đã thành hôn, chỉ còn tiểu Vương gia Võ Mục Thiên là chưa thành thân. Lúc này lại có một nữ nhân đột nhiên tới từ hôn, đương nhiên đối tượng chỉ có một người - Võ Mục Thiên.

Về mặt Lưu Vân cũng trở nên lạnh nhạt, quay đầu nhử mày nhìn Võ Vương phi: “Vương phi, bọn ta cầu một lời giải thích rõ ràng về chuyện này.”

Võ Vương phi cũng không ngờ Thiển Ly lại dám nói chuyện hôm sự này ra trước mặt người của Thiên Sơn điện, lúc này vừa kinh ngạc vừa tức giận, nghe Lưu Vân nói vậy liền nháy mắt ra hiệu cho hai ma ma ở phía sau, sau đó nhanh chóng điều chỉnh lại sắc mặt, cười nói với mấy nữ tử của Thiên Sơn điện: “Nào có chuyện gì, đi thôi, chúng ta hỏi phủ, bốn phi sẽ từ từ nói rõ với các vị.”

Dứt lời, quay đầu đi vào Vương phủ.

Tiểu Khả và Lưu Vân thấy vậy, cũng nổi giận dưng dưng xoay người đi theo. Bọn họ cũng muốn nghe cho rõ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Ngày hôm đó, ngoại trừ một đám thủ vệ Võ Vương phủ bị thay đổi, còn có mấy người hoàn toàn biến mất dưới bầu trời.

Tin tức này, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài.

Ngon gió thổi qua mặt cát, cuốn lên tầng bụi đất.

Thiển Ly bước đi chậm chậm trên đường phố kinh đô. Hai bên đường đều là âm thanh náo nhiệt, đủ loại quầy hàng chất đầy những vật đủ màu, làm người ta hoa mắt.

Đứng giữa nơi này, Thiển Ly có cảm giác như nhìn thấy hình ảnh của mặt thể trong lịch sử.

Thiên Ly từ từ đi tới.

Thiên Ly lâm vào trầm tư, không hề phát hiện một chiếc xe sừng thú đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh.

“Cố tiểu thư, Vương phi có chuyện muốn nói với tiểu thư, thỉnh Cố tiểu thư đến gặp mặt.” Trong khoang xe truyền đến âm thanh trầm thấp, tuy thấp nhưng lại mang theo khí thế cao cao tại thượng, lời nói vừa nghe thì tựa thành câu nhưng sự thật lại là uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đâu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ta thay đổi chủ ý 2

Thiên Ly nghe vậy, cũng không thèm quay đầu nhìn một lần. Giống như không hề quan tâm người đang ngồi trong xe là ai, đại diện cho thế lực nào, chỉ hứng thú bưng bưng quan sát quán nhỏ bên đường, nhàn nhạt nói: “Muốn nói thì cứ nói, không nói xin mời đi.”

Có nghe hay không cũng không sao cả, dù sao nàng cũng không vội.

Người bên trong xe ngựa hiển nhiên bị câu trả lời lưu manh của Thiên Ly làm cho ghen một chút, nỗ lực nửa ngày mới áp chế được cơn giận dữ nói: “Cố tiểu thư, ta tin ngươi là người thông minh. Nếu hôm nay ngươi đã tới từ hôn, vậy hãy giao hôn thư kia cho Võ Vương phủ, hôn sự này tự nhiên sẽ được hủy bỏ. Việc này vừa thỏa mãn ý định của ngươi, đồng thời cũng là ý của Võ Vương phủ, tất cả mọi người đều tốt, thế nào?”

“Không tốt.” Thiên Ly ném ra mấy đồng tiền, mua một quả nhìn rất giống quả táo, cắn một ngụm nói: “Bây giờ ta đang không vui.”

Cho nên, nàng không quan tâm đến cái gì ngươi tốt ta tốt mọi người đều tốt.

Người trong xe nghe vậy nhủ mảy: “Cố tiểu thư, ngươi không nên cố chấp như vậy. Nếu lúc đó ngươi nói rõ thân phận của mình sớm một chút, Vương phi tuyệt đối sẽ không đối xử với ngươi như vậy, chỉ vì ngươi không hề nói ra, nên cũng không thể oán trách ai. Dù sao Vương phi muốn đánh muốn giết một người, cũng chỉ như bóp chết một con kiến mà thôi.”

Thiên Ly nghe lời nói hùng hồn như vậy, hơi nhíu mi, quay đầu nói, “Vậy ta có nên nói một câu cảm ơn hay không?”

Người ngồi trong xe bị giọng điệu trào phúng của Thiên Ly làm cho lão đảo, tức giận vén rèm cửa lên.

Bên trong là một ma ma trung niên, là một trong hai ma ma đứng ở cửa Võ Vương phủ lúc nãy.

“Cố tiểu thư, tốt nhất ngươi hãy chú ý thái độ của mình.” Tiếng hét phần nộ tuy rằng đã đè xuống thật thấp, nhưng vẫn không che lấp được sự tức giận của bà ta: “Tiểu vương gia không phải là người mà ngươi có thể mơ tưởng, Thiên mệnh Thánh Nữ lại càng là người mà ngươi không thể nào so sánh nổi. Sự tồn tại của ngươi giống như một thứ bỏ đi, tha thứ cho ta khi nói lời này, nhưng đó là sự thật, ngươi chỉ là một phế vật không thể luyện khí.”

Từ đầu đến cuối, ngươi hoàn toàn không là cái gì hết. Võ Vương phủ truyền tin tức Tiểu Vương gia muốn cưới Thiên mệnh Thánh Nữ ra ngoài chính là muốn cho Tướng quân phủ các ngươi một chút mặt mũi, để các ngươi tự đến từ hôn, tránh khi Võ Vương phủ tổ chức hi sự, nhà các ngươi sẽ mất hết mặt mũi.

Bây giờ, nếu Cố tiểu thư đã tới rồi, nhưng lại vì một việc nhỏ như vậy mà đẩy phủ Tướng quân lâm vào hiểm cảnh, lão nô nói thật, như vậy là đại bất hiếu. Cố tiểu thư, hôm nay ta đến tìm ngươi, đã đại biểu cho việc Vương phi buông xuống thân phận tôn quý mà hạ mình, nếu ngươi vẫn không biết tốt xấu, không ngoan ngoãn giao hôn thư kia ra, hậu quả sau này, ta nghĩ ngươi không gánh vác nổi đâu.

Giao hôn thư ra đây đi, thời gian của Võ Vương phủ vô cùng quý giá, không thể tiếp tục lãng phí vô ích như vậy.”

Bị uy hiếp, bị uy hiếp vô cùng nhuần nhuyễn.

Thời gian quý giá, không thể lãng phí!

Lần đầu tiên bị người ta uy hiếp từ hôn như vậy, Thiên Ly cảm thấy bản thân đã được rộng tầm mắt, ai u, ai u, nàng sợ quá.

Thiên Ly dừng bước chân, quay đầu nhìn Lý ma ma.

Lý ma ma nhìn Thiên Ly đầy uy hiếp.

Hai người đối diện nửa ngày, Thiên Ly thuận tay vuốt một ít tóc bên tai, chậm rãi nói: “Lão Vu bà*, ngươi nhìn thử xem đầu lưỡi có còn không?”

Sắc mặt Lý ma ma trầm xuống: “Ngươi có ý gì?”

“Gió lớn, cẩn thận đầu lưỡi của người.”

Thiên Ly nói xong lời này, Lý ma ma tức giận run người, gân xanh trên trán nhảy nhảy, năm ngón tay nắm thành nắm đấm, sát khí bao trùm cả người
Thiên Ly: “Người tìm chết.”

Nàng tìm chết?

Nàng có tìm chết hay không, cũng không phải một hạ nhân của Võ Vương phủ như bà ta có thể quyết định.

Ghét nhất có người nói với nàng từ chết.

Thiên Ly ném hạt táo trong tay, xoay người bước tới gần một cửa hàng bán giấy và bút mực.

*Lão vu bà: lời khéo léo để chỉ người chết; phần nhiều chỉ người già

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cường Phi, Đến Đâu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Uống thuốc 1

Editor: Lăng Nhục Y

Lý ma ma sừng sốt nhìn nàng. Cố Thiên Ly này có ý gì, mới vừa rồi còn đối chọi gay gắt với bà ta, sao đột nhiên lại đi mua giấy bút, nàng ta muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn thỏa hiệp?

Lý ma ma còn chưa kịp quyết định có nên xuống xe vào cửa hàng xem một chút hay không thì Thiên Ly đã bước trở ra.

Trên người nàng không có giấy hay bút mực gì, chỉ có ngón tay hơi đỏ một chút. Sau đó Thiên Ly quay đầu, đi theo một hướng khác với phương hướng ban đầu.

“Đuổi theo, xem nàng ta muốn làm gì.” Lý ma ma thấy vậy, cả người đầy sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh.

Chiếc xe sừng thú lập tức bám theo phía sau Thiên Ly.

Thiên Ly chưa từng đến kinh đô, nhưng nơi này cũng không quá khó đi, không nhất thiết phải từng đến mới tìm được đường. Nàng vội vàng đi theo một hướng, không lâu sau đã đứng ở cửa thành hoàng cung.

“Người muốn làm gì?” Lý ma ma không ngờ Thiên Ly lại đến nơi này, sắc mặt lập tức trầm xuống. Cố Thiên Ly rốt cuộc muốn làm gì?

Thiên Ly nghe vậy, quay đầu lại nhìn Lý ma ma đang ngồi trong xe, cười cực kì ôn nhu.

Lý ma ma bất giác cảm thấy căng thẳng, nụ cười này nhìn qua như tấm gió xuân, nhưng không hiểu vì sao bà ta lại cảm thấy tê dại da đầu.

Thiên Ly đột nhiên vươn tay xõa loạn đầu tóc, sau đó cầm lấy thẻ bài của Thiên Úc tướng quân phủ, xé rách quần áo, dùng đầu ngón tay có màu đỏ kia vệt lên khóe miệng, dáng vẻ giống như bị trọng thương học máu. Tiếp đó, nàng lấy một lá thư chỉ chút chữ đỏ ra từ trong ngực, lá thư kia thoát nhìn rất giống một lá huyết thư, rồi lao đảo chạy đến cửa lớn hoàng cung.

Một bên khản giọng khóc lớn: “Cứu mạng, có người muốn mưu sát con gái duy nhất của Thiên Úc tướng quân. Hạ nhân Võ Vương phủ muốn giết ta, cứu mạng cứu mạng! Một hạ nhân cũng dám giết tiểu thư của Tướng quân phủ, Võ Vương phủ làm gì còn đặt hoàng đế, Thái Hoàng Thái Hậu vào trong mắt nữa. Đây chẳng phải là muốn mưu triều soạn vị hay sao? Cho dù hôm nay ta phải liều cái mạng tàn này, cũng phải giống trống kêu oan, để bệ hạ cùng Thái Hoàng Thái Hậu và người trong thiên hạ đều biết.....Ừm.....”

“Cầm miệng.” Lý ma ma vẫn luôn cao ngạo ngồi trong xe, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, vọt tới trước mặt Thiên Ly, duỗi tay bưng kín miệng nàng nhanh như chớp.

Thiên Ly bị che miệng cũng không giãy giụa, chỉ cong mắt nhìn Lý ma ma rồi mỉm cười sáng lạn. Ngay sau đó, cũng không biết nàng lấy một cây dao ra từ đâu, vô cùng tốt bụng nắm lấy lưỡi dao, còn đâm vào ngực mình một nhát. Thiên Ly đem chuôi dao đặt vào tay trái của Lý ma ma, sau đó la lên một tiếng giống như bất ngờ trúng phải độc thủ, cả người trở nên mềm nhũn, ngã nhào vào ngực Lý ma ma.

Lý ma ma nháy mắt há hốc mồm, Cố Thiên Ly này..... Cố Thiên Ly.....

Động tình nơi này khá lớn, mấy gã thủ vệ thủ thành vừa nghe thấy lời của Thiên Ly, khiếp sợ chạy đến.

Hạ nhân Võ Vương phủ mưu sát con gái duy nhất của Thiên Ưc tướng quân, đây là việc lớn, không thể không quản.

“Làm gì đó, mau buông người bị hại ra.”

“Dừng tay, ngoài cửa hoàng cung há có thể để người ngang nhiên mưu sát nữ nhi triều thần.....”

“Mau, mau, đem gãy lại đây.....”

Âm thanh huyền ảo, tiếng quát lớn cách nơi đó không xa truyền tới.

“Người..... Người..... Người lại dám vu hãm Võ Vương phủ như thế, ta sẽ không để người có cơ hội.” Lý ma ma nhìn những động tác liên tiếp của Thiên Ly, sắc mặt xanh mét, vờn tay gạt lấy huyết thư trong tay Thiên Ly, trực tiếp dùng sức chấn thành bụi phấn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cường Phi, Đến Đấu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Uống thuốc 2

Editor: Lăng Nhục Y

Thiên Ly nằm trong ngực Lý ma ma thở thoi thóp yếu ớt, mở to mắt nhìn bà ta đầy quyền rũ, sau đó lấy từ trong tay áo ra một lá huyết thư, vẩy vẩy trước mặt Lý ma ma, đồng thời hạ giọng nói: “Tiếp tục đi, xé thêm mấy lá nữa, ta còn nhiều lắm.”

Lý ma ma tức giận suýt ngất đi.

“Người mau đứng lên cho ta! Chẳng lẽ người cho rằng không có ai nhìn ra người đang giả vờ hay sao? Sẽ không có ai tin tưởng người đâu.”

Thiên Ly nhắm hai mắt lại, sau đó nuốt một viên thuốc nhỏ vào bụng. Trong nháy mắt, hơi thở của nàng đột nhiên trở nên hỗn loạn, lục phủ ngũ tạng trọng thương, đáng về suy yếu sắp chết.

Lý ma ma thấy vậy, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi, chỉ vào Thiên Ly chỉ còn chút hơi tàn, nói không ra lời.

Trên đời này có một loại thuốc như vậy sao?

Một loại thuốc...

“Người..... Đây là do người tự nuốt vào, không phải ta đã thương người, người.....”

“Ai sẽ tin đây? Một thiên kim tiểu thư phủ tướng quân lại hãm hại một nô bộc như người ư?” Thiên Ly nhắm hai mắt lại, đáng về tiêu tụy sắp chết, mở miệng đánh gãy lời của Lý ma ma: “Người nói thử xem, nếu ta bị khiêng vào hoàng cung với bộ dạng này, ta có lấy hôn thư kia ra cho bệ hạ và bá quan trong triều cùng xem hay không? Để người trong khắp thiên hạ đều biết Võ Vương phủ muốn mưu phản? Một hạ nhân thấp hèn lại dám giết hại nữ nhi của Đại tướng quân thủ vệ biên cương ngay dưới mắt hoàng đế, đây chẳng phải là tội khi quân sao? Võ Vương phủ có thể bị tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội hay không? Vừa nghĩ tới đã cảm thấy kích động rồi, nào, tới đây đi, tới cho ta thêm mấy chường. Nếu người động thủ thì lại càng có sức thuyết phục, tốt nhất là đánh chết ta đi, sau đó Võ Vương phủ các người sẽ phải chôn cùng, nghĩ thế nào ta cũng có lời.”

Lời nói nhẹ nhàng rơi vào tai Lý ma ma. Bà ta chỉ hận không thể lập tức giết chết Thiên Ly, nhưng trong lòng lại âm thầm hoảng sợ.

Nếu thật sự như những gì Thiên Ly nói, hoàng đế và Võ Vương phủ sẽ ra sao bà ta không biết, chỉ biết mạng nhỏ của bà ta chắc chắn không giữ được.

Chỉ cần (3qu4d0n~lequydon~) Cố Thiên Ly khẳng định bà ta muốn giết nàng, thì Võ Vương phủ tuyệt đối sẽ không ra mặt bảo vệ bà ta, thậm chí còn có thể trực tiếp giết chết bà ta, để mọi người thấy Võ Vương phủ không có ý định muốn làm hại Cố Thiên Ly.

Thật không nghĩ tới Cố Thiên Ly lại có thể không nản đến mặt mũi mà chọn cách lưu manh như vậy. Chẳng qua chỉ uy hiếp nàng vài câu, Cố Thiên Ly lại đẩy bà ta vào chỗ chết.....

Trong nháy mắt, sau lưng Lý ma ma đều là mồ hôi lạnh.

Liếc mắt thấy thị vệ hoàng cung đã gần ngay trước mặt, trong đầu Lý ma ma loạn như một cuộn chỉ rối, sắc mặt xanh mét trừng Thiên Ly: “Rốt cuộc người muốn làm gì.”

Thiên Ly thờ thoi thóp, không mở miệng.

Lý ma ma thấy vậy lại tức giận, nhưng bà ta lại không dám làm gì, vạn nhất để Cố Thiên Ly nắm được điểm yếu gì, thì bà ta nhất định sẽ chết không toàn thây, vội la lên: “Cố tiểu thư, Cố đại tiểu thư, xin tiểu thư thương xót, nói cho ta biết, rốt cuộc tiểu thư muốn làm gì?”

Lúc này Thiên Ly mới chậm rì rì nhắc nửa mí mắt lên: “Ta có khả năng sao? Một phế vật có khả năng sao?”

Lý ma ma tức giận nghiêng răng nghiêng lợi: “Được được, là ta sai, Cố tiểu thư không phải phế vật, ta mới là phế vật, ta là đại phế vật! Cố đại tiểu thư, lão nô sai rồi, lão nô sai rồi, tiểu thư đứng lên đi.”

“Ai u, sao ta dám nhận chứ. Đến Thiên Ước tướng quân mà Vô Vương phủ còn không để vào mắt, thì một đại tiểu thư như ta thì tính là gì, ta.....”

Nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, Lý ma ma gấp đến độ muốn dậm chân, “Là do lão nô mắt chó không thấy người quyền quý, lão nô sai rồi, lão nô không dám nói chuyện hay hành động như vậy nữa, xin Cố đại tiểu thư gờ cao đánh khẽ.”

“Lý ma ma, ngươi đang làm gì đó? Người trong ngực là ai? Mau thả nàng ra.” Thị vệ hoàng cung đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cường Phi, Đến Đấu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Quá giáo hoạt 1

Editor: Lăng Nhục Y - DDLQD

Mồ hôi trên trán Lý ma ma chảy ròng ròng, đôi mắt gần như cầu xin nhìn về phía Thiên Ly.

Lúc này Thiên Ly mới nâng mí mắt lên, chậm rì rì nói: “Biết sai rồi sao?”

“Biết sai rồi.” Lý ma ma liên tục gật đầu.

“Sai ở đâu?”

“Tự cao tự đại, không coi ai ra gì.”

“Còn gì nữa?” Thiên Ly đưa tay che ngực, không biết máu từ đâu một chút lại một chút chảy ra ngoài.

Lý ma ma nhanh trí, lập tức buông Thiên Ly ra rồi quỳ xuống trước mặt Thiên Ly: “Cố tiểu thư, tất cả đều là do lão nô không đúng. Lão nô không nên nói chuyện như vậy với người, không nên uy hiếp người, càng không nên nói Thiên Ước tướng quân phủ như vậy. Tiểu nhân chẳng qua chỉ là một nô tài, an phận làm tốt việc của mình là được rồi, không nên có ý định cười lên đầu chủ tử. Lão nô biết sai rồi, xin Cố tiểu thư gờ cao đánh khẽ, tha thứ cho lão nô lần này.”

“Nhìn đi, nếu người biết điều như thế này từ sớm thì tốt rồi, hà tất gì rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt chứ.” Thiên Ly thờ dài một hơi, vươn tay vỗ vỗ bả vai Lý ma ma: “Lần sau, nếu muốn uy hiếp người khác, nhớ phải tìm đúng đối tượng.” d.d.l.q.d.Yy Sau đó, dưới ánh mắt của những thị vệ hoàng cung, Thiên Ly run rẩy đứng lên, dúi lá huyết thư trong tay vào người Lý ma ma. Tiếp đó, nàng vẫn giữ nguyên cây đao cắm trên ngực, vẩy tay biến ra một làn khói mờ, rồi biến mất sau làn khói ấy.

.....

Mọi người trợn mắt há mồm.

Lý ma ma cảm lá huyết thư trong tay, bây giờ mới có thời gian nhìn kỹ, phát hiện là do Thiên Ly dùng đầu ngón tay chấm một loại mực màu đỏ viết lên, bà ta suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

“Lý ma ma, đã xảy ra chuyện gì? Cô nương vừa rồi là ai? Chúng ta cần một lời giải thích.....”

Lý ma ma ngày thường vênh vào tự đắc vào giờ phút này cũng chỉ có thể cười lấy lòng, đầu đầu ứng phó với thị vệ hoàng cung.

Mà Thiên Ly sau khi tiêu tiêu sái sái rời khỏi hoàng cung, mới không chút do dự rút cây đao kia ra. Sau đó cời bỏ bộ y phục dính đầy máu, bắt đầu thành thói đạo phò.

Hiện giờ không có ai ồn ào bên tai, cảm giác thư thái hơn rất nhiều. Nàng là một đứa trẻ ngoan, không thích cãi nhau, chỉ thích nhàn nhã thanh tĩnh.

Gió xuân lướt nhẹ, hàng dương liễu hai bên đường khẽ phát phơ.

Võ Vương phủ.

“Cái gì, người lại có thể bị phé vật Cổ Thiên Ly kia bắt chẹt? Lý ma ma, người cũng được xem là một tâm phúc bên người bốn phi, nhưng việc người làm hôm nay lại khiến ta không hài lòng chút nào.” Võ Vương phi nhìn Lý ma ma, trên mặt phủ một tầng sương lạnh giá.

Lý ma ma quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu: “Vương phi, Cổ Thiên Ly kia quá xảo hoạt. Lão nô vốn tưởng chỉ cần uy hiếp và gây khó dễ nàng ta một chút, thì tiểu nha đầu chưa hiểu sự đời kia sẽ ngoan ngoãn giao hôn thư ra. Nào ngờ nàng ta lại dám đến thẳng hoàng cung, lão nô không dám để nàng ta kinh động bệ hạ và Thái Hoàng Thái Hậu, cho nên. Lão nô đáng chết, xin Vương phi xử phạt.”

Nghe hết mọi chuyện, Võ Vương phi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nghiêm nghị: “Tự lui xuống nhận phạt đi.”

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn hồi lâu: “Việc này bốn phi sẽ nghĩ cách đề xuất. Chỉ có điều, Cổ Thiên Ly này là loại người liều lĩnh, nếu chỉ vì xử lý nàng ta mà làm hại thanh danh của Mục Thiên, đó chẳng phải là "vì một con chuột mà đánh vỡ ngọc bình" sao? Làm như vậy, chúng ta chỉ có thể mất nhiều hơn được mà thôi.

Trước hết hãy truyền lệnh xuống, căn dặn bọn hạ nhân dùng thủ đoạn mềm dẻo giầy vò nàng ta, nàng ta đắc tội Võ Vương phủ chúng ta ở kinh đô, ta sẽ khiến nàng ta muốn uống miếng nước cũng không được. Sau đó đi gọi Mục Thiên đến đây, ta có một số chuyện muốn thương lượng với nó. Về phần nên xử trí Cổ Thiên Ly như thế nào, bốn phi đã có sắp xếp khác, người không cần lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đâu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Quá xảo hoạt 2

Editor: Lăng Nhục Y - DDLQD

“Dạ.” Lý ma ma khom người nhận lệnh, sau đó nhanh chóng lui xuống.

Võ Vương phi nhìn màn ngọc đựng đưa, thông thả ung dung nâng chung trà lên uống một ngụm.

Tuy Thiên Úc Tướng quân phủ kém hơn Võ Vương phủ một bậc, nhưng trong tay lại nắm giữ mấy trăm vạn binh mã, không thể tùy tiện trở mặt được. Hơn nữa, cho dù Võ Vương phủ muốn đổi đầu với Thiên Úc tướng quân phủ, Thái Hoàng Thái Hậu cũng sẽ tuyệt đối không cho phép, bởi suy cho cùng, an nguy biên thùy vẫn quan trọng hơn ân oán giữa hai nhà.

Huống hồ, thế hệ Cổ gia đời này chỉ có duy nhất một nữ nhi là Cổ Thiên Ly, nếu xảy ra chuyện gì không may, vậy chẳng khác nào đã cắt đứt hương hỏa của Cổ gia bọn họ. Một khi mối thù giết nữ nhi này được kết, thì sẽ trở thành cục diện không chết không ngừng. Cho dù thực lực của Võ Vương phủ mạnh mẽ, cũng không dám chắc sẽ bình an trước mấy trăm vạn binh mã Cổ gia.

Cho nên, Võ Vương phủ cần gì phải tự tay động thủ.

Ở nơi này, chẳng phải có người thích hợp để dùng đó sao? Võ Vương phi nhẹ nhàng nở nụ cười: “Người đâu, đi mời hai vị đệ tử Thiên Sơn Điện sang đây một lúc, nói là Mục Thiên đã về phủ, mời các nàng sang để gặp mặt.”

“Dạ.”

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời gay gắt.

Thiên Ly rào bước trở về, từ xa đã thấy chuông quây và tiểu nhị đang đứng ở cửa nói lớn điều gì đó, lúc nhìn thấy nàng thì cả hai nhảy dựng lên, chạy nhanh đến.

“Vị khách quan này, thật ngại quá, tiểu điểm hôm nay đã được người khác bao trọn, khách quan không thể ở lại nữa, thỉnh ngài tìm nơi khác nghỉ ngơi.” Chuông quây lấy tay lau mồ hôi trên trán, khom lưng nói với Thiên Ly.

Phía sau, tiểu nhị đã cầm lấy túi bạc của Thiên Ly, giờ lên cao.

Thiên Ly kinh ngạc một chút, sau đó quay đầu nhìn chiếc xe sừng thú cách đó không xa, hơi nheo mắt lại, đạo này con kiến thật nhiều! Nàng nhận lấy bạc rồi rời đi, cũng không thêm so đo với chuông quây làm gì.

Mấy ngày nay tâm tình rất tốt, mặc kệ là chuyện gì nàng cũng đều có thể dễ dàng cho qua.

Chuông quây kia thấy Thiên Ly đi rồi, mới dám thở phào nhẹ nhõm một hơi. Theo đạo lý, cho dù có người bao khách điểm của bọn họ, thì cũng không thể buộc khách vào ở trước đó dọn đi. Nhưng phía trên đã có người lên tiếng, một chuông quây nhỏ bé như hán biết phải làm sao.

Thiền Ly tìm khách điểm thứ hai.

“Thật xin lỗi, tiểu điểm đã đầy khách rồi.”

Đầy khách? Không sao, đổi nơi khác, coi như nàng đang đi dạo phố.

“Ngại quá, ngại không phải người kinh đô, khách điểm bọn ta không nhận người ngoài.”

Không phải người kinh đô không thể ở? Trong kỹ viện có vô số người có giọng nói khác nhau, Yyd.d.l.q.d bọn họ đều là người kinh đô à?

Nàng lại đổi.

“Thật xin lỗi, tiểu điểm không buôn bán với người ngoài.”

Không buôn bán với người ngoài? Thế mấy trăm người trong khách điểm của bọn họ, đều là người nhà à.

Nàng lại tìm.

“Thật xin lỗi, hôm nay tiểu điểm đóng cửa.”

Ha, thật sự là ngày lạnh để đóng cửa.

Thiền Ly đi tìm suốt một đường, nhưng tất cả khách điểm tiểu điểm giống như đã thống nhất với nhau, toàn bộ đều từ chối Thiền Ly.

Mà chiếc xe sừng thú kia vẫn luôn giữ một khoảng cách thích hợp phía sau Thiền Ly. Người trong xe cẩn thận nhìn Thiền Ly bị một khách điểm lại một khách điểm từ chối, bóng dáng cô độc bước từng bước trên đường cái, lạnh lùng cười nở nụ cười.

Võ Vương phù không thể giết người, chẳng lẽ lại không có cách khiến người muốn sống không được muốn chết không xong sao.

Mặt trời từ từ ngã về tây.

Ánh sáng màu cam đỏ chiếu xuống, vạn vật phản xạ lại ánh sáng mỹ lệ này, tạo nên một quan cảnh rực rỡ động lòng người.

Thiền Ly không quen thuộc đường ở kinh đô, tùy ý mà đi, đi đến một nơi rõ ràng là trung tâm phồn thịnh của đô thành, nhưng lại tiêu điều tịch liêu không một bóng người.

Màu đen, vách tường hai bên đường đều là màu đen, chớp mắt nhìn lại một cái, giống như từ Quang Minh Điện đột nhiên chạy đến Hoàng Tuyền, âm u quỷ dị cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cường Phi, Đến Đấu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nơi quỷ quái gì vậy? 1

Editor: Lăng Nhục Y - DDLQD

“?” Thiền Ly không ngờ nàng tùy ý đi một chút mà lại có thể đi đến một nơi như thế này, không khỏi ngẩng đầu nhìn kỹ một phen.

Toàn bộ đường lớn đều không có phù đệ hay cửa hàng nào, chỉ có một cánh cửa đen như mực cách đó không xa mà thôi.

Cửa lớn có màu đen vô cùng thuần túy, nhưng Thiền Ly lại nhạy bén ngửi thấy mùi máu tươi trên đó. Đó là một mùi máu tươi xa xăm, là một hơi thở khô khốc tàn ác.

Cánh cửa màu đen phản chiếu ánh hoàng hôn tạo nên vẻ đẹp đầy ma mị. Đó là vẻ đẹp của vật đã từng bị máu tươi rửa sạch, bị ngâm trong xương cốt con người.

Phía trên cửa, có một tấm biển cũng bị nhuộm đen, viết hai chữ đơn giản.

Thi Điện.

Thi Điện? Tên rất độc đáo.

Thiên Ly vừa nhìn thấy Thi Điện điều tàn này, trong lòng đã dâng lên một niềm hứng thú khó tả.

Nơi này rất giống cung điện tang thi ở kiếp trước. Khiến nàng cảm thấy thân thiết vô cùng.

Nàng rất thích tang thi, giết xong còn có thể lấy tinh hạch, quả nhiên là một giống loài khăng khải.

Không chút do dự đi về phía trước, Thiên Ly lấy tay đẩy cửa lớn ra.

“Rắc rắc, rắc rắc.” Dường như đã lâu không có ai mở cánh cửa này, khiến âm thanh của nó càng trở nên chua xót nặng nề. Thiên Ly dùng sức đẩy một cái, cánh trỉ bên trong chậm chậm hiện ra.

Đập vào mắt là một quảng trường lớn. Hai bên quảng trường là hai dãy phòng nhỏ, phía sau là mấy lầu cao có Yy.lqd hình vuông, có hình trứng, có hình tam giác, thoạt nhìn thì thấy lung tung rối loạn nhưng trên thực tế lại được sắp xếp rõ ràng, vô số hành lang gấp khúc liên tiếp nhau không dứt. Phong cách này so với kiến trúc kinh đô mà Thiên Ly biết quả thật có chút khác biệt.

Phía sau mấy toà lầu lớn có tiếng nước róc rách, có lẽ là một cái hồ, chỉ là nàng không tận mắt nhìn thấy nên cũng không biết có phải hay không.

Về phần phía sau hồ có còn thứ gì nữa hay không, Thiên Ly hoàn toàn không nhìn thấy cũng nghe không thấy.

Toàn bộ Thi Điện được bao phủ bởi một màu đen. Phòng ốc hành lang đều là màu đen, ngay cả mặt đất dưới chân cũng được lót một lớp đá đen tuyền, phối hợp với hoa cỏ màu đen xung quanh, tạo nên một cảm giác âm trầm khủng bố, quả thực khiến người ta muốn tránh xa ba thước.

Chỉ có điều.

“Nơi này, ta thích.” Hai mắt Thiên Ly phát sáng, hưng phấn bước vào.

Màu đen, là màu nàng yêu thích nhất.

Chưa từng thấy qua nơi nào có được màu đen thuần túy như vậy, Thiên Ly bỗng có cảm giác mình đã thấy được hoàng cung, nàng thật sự rất thích nơi này.

“Thật là mỹ lệ, nhìn đầu cột này xem, quả thật là đen đến mức muốn hôn một cái, ôi, cánh cửa này thật đẹp, là hắc tinh thạch nguyên chất, ánh đen lấp lánh, ta thích.” Thiên Ly vui vẻ sờ soạng khắp nơi, cả đáy mắt đều là sự hưng phấn và vui sướng.

Sau khi đẩy cửa đi vào, Thiên Ly đã hoàn toàn làm lơ chiếc xe sừng thú vẫn luôn đi theo phía sau mình, từ từ đóng cửa lại ngay trước mắt Lý ma ma.

Gương mặt Lý ma ma vắn vẹo, nhưng càng kinh ngạc và tức giận hơn.

Cổ Thiên Ly lại dám bước vào Thi Điện! Thi Điện này, suốt ba mươi năm qua chưa từng có ai dám đi vào, hôm nay Cổ Thiên Ly đi bậy đi bạ lại có thể đi đến nơi này, sau đó còn chạy vào bên trong, chuyện này quả thật khiến bà trở tay không kịp, phải nhanh trở về bẩm báo lại với Vương phi.

Chiếc xe sừng thú vẫn luôn theo phía sau Thiên Ly đột nhiên đổi hướng, dưới những tia sáng màu cam đỏ của hoàng hôn, nhanh chóng trở về Võ Vương phủ.

Mà Thiên Ly lại đang hứng thú bưng bưng đi dạo khắp Thi Điện có vẻ vô cùng âm trầm khủng bố này.

Thật là càng xem càng thích, nàng quyết định ở lại đây rồi, nếu ai dám ngăn cản, sẽ trực tiếp đánh hấn một trận.

“Về sau ta sẽ ở lại đây.” Vươn tay ôm lấy một cây cột trước mặt, Thiên Ly vui vẻ tuyên bố.

“Lời này là do ngươi tự nói.” Một chuỗi âm thanh đột nhiên truyền đến, một người chậm chậm bước ra từ phía sau quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đấu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nơi quỷ quái gì vậy? 2

Editor: Lăng Nhược Y -

Người đó mặc một trường bào màu đen, mái tóc trắng có chút lộn xộn, hàm dưới còn có một chòm râu dài, nếp nhăn trên mặt gần như có thể kẹp chết một con ruồi, tạo cho người ta cảm giác lão là một lão đầu lồi thối.

Thiên Ly nhìn lão, cười nói: “Đúng vậy, lão nhân gia có đồng ý hay không?”

Lão đầu nhìn Thiển Ly đang cười hi hi, mặt không biểu cảm giơ tay lên, ném một vật về phía Thiển Ly.

Thiển Ly đưa tay tiếp được.

Thiển Ly chú ý nhìn vật trong tay, là một ngọc thư*. Ngọc thư được cuộn tròn, chất ngọc thượng đẳng, ngay lúc nàng vừa tay chạm vào, bên trên lập tức xuất hiện ba chữ.

Cố Thiển Ly

Đây là ý gì? Thiển Ly có chút kinh ngạc.

“Hiện giờ ngươi là học sinh của Thi Điện ta, có thể ở lại, tự mình tìm chỗ ở đi.” Lão đầu vung tay lên, ngọc thư trong tay Thiển Ly nhẹ nhàng bay trở về.

“Học sinh Thi Điện?” Thiển Ly ngần ngợ một lúc, sau đó nhảy dựng lên: “Này này, ta chỉ ở nhờ thôi, không muốn làm học sinh.” Đùa cái gì vậy, nàng không muốn vô duyên vô cớ lại bị lão sư quở trách mỗi ngày.

“Phản đối vô hiệu.” Lão đầu hươ hươ ngọc thư trước mặt Thiển Ly.

Lúc này nàng mới thấy rõ, không ngờ ngọc thư kia lại là một danh sách. Trên đó viết: hiệu trưởng Thi Điện - Lệ Vô Tình. Phía dưới còn có một hàng duy nhất, viết: học sinh - Cố Thiển Ly.

Ha, Thi Điện này cũng được coi là trường học sao? Bộ dáng nơi này trông có người dám tới không? Hơn nữa còn là trường học, đầu óc hiệu trưởng Lệ Vô Tình có vấn đề sao? Còn nữa, lão vốn là hiệu trưởng, miễn cưỡng cộng thêm cả nàng thì cũng chỉ có một học sinh, một hiệu trưởng và một học sinh, trường học như vậy, quả thật ít ỏi đến đáng thương.

Lấy tay xoa xoa ấn đường**, Thiển Ly cảm thấy dường như nàng đã đi vào nơi của một người bệnh thần kinh, kiên nhẫn thăm dò nói: “Ta đã có sư phụ, nên sẽ không bái người khác làm thầy, vì vậy, không thể đảm đương nổi chức vụ học sinh nơi này.”

Vị hiệu trưởng Thi Điện Lệ Vô Tình nào đó nghe vậy vẫn hồn nhiên không thèm để ý, vẩy vẩy tay nói: “Không ai bảo ngươi phải bái sư, ngươi cũng đừng mong ta sẽ dạy cho ngươi điều gì, ta là hiệu trưởng không phải lão sư.”

A, còn có thể như vậy sao, Thiển Ly không còn lời để nói nữa.

Được rồi được rồi, nàng chẳng muốn so đo với ông lão tính thần có vấn đề: “Chỉ cần lão nhân gia không sợ nơi này sẽ bị người ta thiêu cháy, ngài muốn ta ở lại làm học sinh cũng được.”

Vô Vương phủ sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng như vậy.

Lệ Vô Tình nghe vậy, không chút để ý xua xua tay, bay thẳng đến một nơi xa: “Không ai dám.”

Không ai dám, ba chữ vô cùng thoải mái, vừa nặng như Thái Sơn, lại nhẹ tựa lông hồng. Rõ ràng không có chút trọng lượng nào, nhưng lại như tràn ngập sự bá đạo vô biên, một loại khí phách tuyệt đối phát ra từ xương cốt.

Thiển Ly nhìn người chỉ mới đi ba bước mà đã ở cách xa mấy trăm mét, vươn tay vuốt cằm, chẳng lẽ vị hiệu trưởng này thật sự không phải một người bệnh thần kinh? Mà là một cao nhân?

Bệnh thần kinh? Cao nhân?

Suy nghĩ trong nháy mắt, Thiển Ly đã vứt vấn đề này qua một bên, quan tâm ông ta là người như thế nào làm gì, chỉ cần nàng cảm thấy vui vẻ là được rồi. Nàng rất thích nơi này, nên những thứ khác đều không cần quan tâm, bỏ qua, bỏ qua.

Chỉ vài câu nhận học sinh và đồng ý hôm nay, không ngờ lại trở thành sự bắt đầu của một thế lực khủng bố mà khắp đại lục đều khiếp sợ về sau.

Ánh hoàng hôn, như máu, như lửa.

Thiển Ly vui vẻ đi một vòng khắp các phòng ở Thi Điện, sau đó chọn nơi mà nàng thích nhất, một gian phòng tối đen đến mức duỗi tay không thấy năm ngón, sau đó bỏ nhào lên giường, nghỉ ngơi.

*ngọc thư: thư bằng ngọc

*ấn đường: nơi giữa hai đầu chân mày, còn gọi là mi tâm

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cường Phi, Đến Đâu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đối tượng hôn ước 1

Editor: Lăng Nhục Y - DDLQD

Ngoài phòng, ánh hoàng hôn đã hoàn toàn tắt hẳn cuối chân trời, trăng khuyết từ từ nhô lên, lặng lẽ chiếu rọi thứ ánh sáng chập chờn, từng khoảng tranh sáng tranh tối giao nhau, không gian chìm đắm trong bầu âm khí lượn lờ dày đặc.

Một đêm nhanh chóng trôi qua.

Không có người phóng hỏa, không có người đến ám sát, thậm chí, đến cả tiếng kêu của côn trùng cũng không có. Thi Điện này, hoàn toàn yên tĩnh.

“Keng keng keng, ….” Tiếng chuông chói tai đột nhiên vang vọng khắp Thi Điện yên tĩnh như nước, làm Thiển Ly đang ngủ ngon trong phòng bị kinh động đến nhảy dựng lên.

“Xảy ra chuyện gì?” Lao ra cửa, Thiển Ly cao giọng hỏi hiệu trưởng đang ngồi trước quảng trường, có phải tang thi công phá thành hay không.

Lệ Vô Tình lạnh lùng nhìn Thiển Ly một cái, sau đó dùng động tác gõ chuông trên tay lại, mặt không biểu cảm nói: “Giờ học buổi sáng đã đến.”

Thiển Ly vốn cho rằng đã xảy ra chuyện gì, bây giờ bình tĩnh lại mới nhận ra chẳng có gì cả, nàng đã quên đây không phải nơi tận thế đầy rẫy tang thi kia, mà là thế giới tu tiên Phụng Lam đại lục.

Ài, khóa học sáng, không ngờ lại là khóa học sáng. Cảm giác đau khổ khi tự học buổi sáng ở mặt thế nàng đã quên đi rất lâu, thế nhưng hiện tại lại bắt đầu hiện rõ trong lòng, làm nàng có chút xúc động muốn phun một ngụm máu.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời vừa chuyển sắc xanh, mặt trăng vẫn chưa lặn khuất hoàn toàn, Thiển Ly đau lòng đâm mạnh đầu vào cây cột bên cạnh. Nàng không nên đồng ý làm học sinh Thi Điện với lão đầu kia, không nên đồng ý.

Nàng đến đây là để hưởng thụ thú vui cuộc sống, không phải tự hại mình lâm vào hoàn cảnh sống không bằng chết.

Trời xanh à, đất rộng à, ta thật khổ mà.

Mất nửa ngày mới khống chế được tâm trạng sắp hỏng của bản thân, Thiển Ly xoa Yy.lequydon mạnh mẽ, sửa sang lại y phục một chút, đi đến chỗ Lệ Vô Tình đang ngồi, đặt mông ngồi xuống trước mặt lão, bắt đầu nói: “Nói đi, khóa học sáng ta phải học những gì?”

Lệ Vô Tình nhìn bộ dạng của Thiển Ly, chậm rãi rì rì vung tay lên, vô cùng có khí thế nói: “Tự học.”

“Gi, tự học?” Thiển Ly cảm thấy nàng đã nghe nhầm.

Lệ Vô Tình nghe vậy thì trừng Thiển Ly một cái: “Chẳng lẽ ngươi còn muốn ta dạy cho ngươi?”

Thiển Ly dùng sức cốc vào đầu mình một cái, ai kêu ngươi thích nơi này, ai kêu ngươi vì được ở lại đây mà tự nguyện làm học sinh, ai kêu ngươi không có tiền đồ, không có tiền đồ.

Hít sâu vài ngụm khí lớn mới có thể đè xuống xúc động trong lòng, Thiển Ly giận dữ hét: “Nếu là tự học, lão kêu ta sớm như vậy làm gì?”

Nàng cũng có thể tự học trong mộng.

“Quy củ học viện.” Lệ Vô Tình chấp tay sau lưng, nhẹ nhàng thốt lên bốn chữ.

Trong lòng Thiển Ly trời lên cảm giác muốn khi sư diệt tổ ngay ngày học đầu tiên.

“Tự học một canh giờ, sau đó đến đi Tàng Thư Các tìm công pháp mà xem, chỉ dựa vào công phu mèo cào này của ngươi, chẳng khác nào ném mặt mũi của Thi Điện ta đi.” Tâm tình Lệ Vô Tình cực tốt, cất bước rời đi.

Công phu của nàng là mèo cào, người bệnh thần kinh ở kinh đô quả nhiên đều giống nhau. Tàng Thư Các đúng không, đây là chính lão buộc ta xem, đến lúc đó cũng đừng nên hối hận.

Không để ý đến khóa tự học buổi sáng, Thiển Ly ăn điểm tâm qua loa, sau đó nhanh chóng đi tìm Tàng Thư Các mà Lệ Vô Tình đã nói.

Đó là một căn phòng hình vuông, không có cửa lớn, không có cửa sổ, không có nóc nhà, tất cả giống như một căn phòng hình khối đơn độc. Nếu không có tấm biển Tàng Thư Các treo phía trên, Thiển Ly thật sự nhìn không ra đây là Tàng Thư Các. Nơi này mà là Tàng Thư Các cái gì, rõ ràng là nhà tù, vào không được, ra không được, là nơi thẩm vấn giết người kinh điển nhất.

Chương 20: Đối tượng hôn ước 2

Editor: Lăng Nhược Y -DDLQD

Thiên Ly còn chưa nghĩ ra cách phải đi vào thế nào, thì tại vị trí có vẻ là cửa lớn Tầng Thư Các cách đó tầm ba bước đột nhiên hiện lên một tia sáng màu đen, ba chữ Cố Thiên Ly bỗng xuất, sau đó ở phía nam của căn phòng hình vuông, một cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Đây giống như cách mở cửa bằng vân tay, Thiên Ly tò mò bước vào.

Sau khi nàng bước vào, cửa lập tức đóng lại, ngoại trừ ba chữ Cố Thiên Ly vẫn lập lòe phía trên, mọi thứ đều giống y như bộ dạng lúc đầu.

Đi vào Tầng Thư Các, đập vào tầm mắt là vô số quyển sách xếp chồng lên nhau, phủ kín ba tầng trong ba tầng ngoài thư các. Toàn bộ không gian hai tầng trên dưới rộng khoảng hai ba ngàn mét vuông đều là sách, chỉ tùy tiện liếc mắt một cái cũng thấy được sách, gần như có thể dọa ngất người ta. Thiên Ly không nhìn được mà há to miệng.

Còn chưa kịp xem những nơi khác, nàng đã bị một vật thu hút. Trên kệ sách cao gần bằng một người trưởng thành đối diện với cửa vào, một quyển thư tịch* tương đối bắt mắt được đặt ngay ngắn, phía trên có bốn chữ đoan đoan chính chính, Thi Điện truyền thừa.

Thi Điện truyền thừa? Chẳng lẽ đây chính là tuyệt đỉnh công pháp mà lão đầu kia đã nói? Thiên Ly tò mò đi lên phía trước, cố sức mở trang sách ra.

Lọt vào tầm mắt, trống rỗng, một chữ cũng không có.

Quả nhiên Thi Điện chỉ có một hiệu trưởng và nàng, món đồ chơi thư tịch truyền thừa này, nói không chừng là chờ nàng đến viết vào.

Thuận tay khép quyển sách một chữ cũng không có lại, Thiên Ly xoay người nhìn những nơi khác.

Quyển Thi Điện truyền thừa sau lưng nàng đột nhiên lóe lên ánh sáng đen nhánh, nhưng Thiên Ly lại không nhìn thấy.

Đi ra phía sau núi sách, mắt Thiên Ly đảo một vòng, nhìn thấy một rừng tên sách chi chít. Năm loại phương pháp tu luyện linh căn kim, mộc, thủy, hỏa, thổ chiếm một góc, còn có một ít kiếm tu, pháp tu, Phật tu hiếm thấy, thậm chí ma tu công pháp cũng có. Nhìn một lần quả thực là không thấy điểm cuối.

Khác địa giới thường dùng ngọc thư hoặc dụng cụ lưu trữ để ghi chép công pháp, Thi Điện lại dùng sách viết tay để ghi chép truyền thừa. Chẳng qua nhìn số sách bị ném lung tung kia, có lẽ là quá nhiều, nên không được quý trọng, đương nhiên không loại trừ khả năng tất cả chỉ là hàng vỉa hè.

Thiên Ly tùy tay cầm lấy một quyển lật xem, nàng vừa thấy, tâm trí đã bị hấp dẫn ngay. Công pháp tu tiên, đây đều là công pháp tu tiên nha!

Thiên Ly đang cầm cái này, lập tức hứng thú bưng bưng lật từng trang xem.

Học công pháp, tới tu tiên, tu đến giới hạn sẽ trường sinh bất tử, sau đó sẽ có thể tồn tại mãi mãi, thật tuyệt, không cần phải liều mạng để tồn tại, hắc hắc, nàng thích.

Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công, Thiên Ly một lòng chuyên tâm học công pháp trong sách.

Thời gian mười ngày thoáng cái đã qua.

“Cố Thiên Ly, mua đồ ăn đi. Muốn ăn ở miễn phí sao? Không có cửa đâu.” Đến ngày hôm sau, rốt cuộc Lê Vô Tình cũng không thể nhịn được nữa. Nơi khác nhận học sinh đều thu rất nhiều học phí, lão đã rộng lượng không thu của nàng thứ gì, nhưng Cố Thiên Ly lại còn không phụ trách đồ ăn, quả thực là buồn cười.

Vì thế, Thiên Ly còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ném ra cửa.

Xoa xoa cổ, Thiên Ly bất đắc dĩ lấy tay vuốt vuốt chớp mũi. Hình như mấy ngày nay đều là vị hiệu trưởng trên danh nghĩa kia đưa đồ ăn đến cho nàng cái kia, nàng thật sự là ăn ở miễn phí còn học công pháp nhà người ta.

Ây da, Thi Điện có thể mở rộng Tầng Thư Các cho nàng vào xem, nàng cũng nên dùng thứ tương tự để trao đổi, dù sao cũng không thiếu tiền, vẫn nên chăm sóc ngũ tạng bản thân tốt một chút.

Nghĩ đến đồ ăn ngon, Thiên Ly khẽ ngâm nga một ca khúc, hào hứng bưng bưng bước nhanh trên đường.

“Ta còn cho rằng ngươi sẽ trốn mãi trong Thi Điện không dám ra.” Vòng qua một cây đại thụ lớn, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên trước mặt.

Thiên Ly dừng bước ngáng đầu.

*Thư tịch: cũng là sách, nhưng ở đây chỉ quyển sách được truyền từ đời này sang đời khác của Thi Điện nên Y nghĩ dùng hán việt sẽ hay hơn^^

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đâu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đối tượng hôn ước 3

Editor: Lăng Nhục Y

Phía sau cây đại thụ, một nam nhân lẳng lặng đứng thẳng người. Đinh đầu hấn cài kim quan ngọc châu, một thân áo choàng lam phác hoạ thân hình cao ngất rần rờ như tùng, khuôn mặt tuấn mỹ, quý khí đầy người.

“Ngươi là ai?” Thiên Ly neho mắt hỏi.

“Võ Mục Thiên.” Nam nhân thốt lên ba chữ đầy khí thế.

À, là đối tượng nàng muốn từ hôn. Thiên Ly hiểu ra, vòng tay trước ngực, thần sắc nhàn nhạt nhìn Võ Mục Thiên: “Ta có ra ngoài hay không là chuyện của ta, ngươi có bản lĩnh thì vào đó mà tìm.”

Võ Mục Thiên nghe vậy nhú nhú mày, Thi Điện là nơi cấm kỵ, không ai muốn đi vào, đương nhiên, cho dù muốn cũng không thể vào.

Không để ý tới lời nói của Thiên Ly, Võ Mục Thiên lạnh lùng quan sát khắp người nàng một lượt, sau đó không chút tình cảm mở miệng nói: “Ta sẽ không cưới ngươi.”

Không có đe dọa không có tàn khốc, chỉ bình bình đạm đạm như vậy, phảng phất như hấn ta đang trần thuật lại một sự thật, một sự thật mà bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi được.

Khẩu khí kia không có chút kiêu ngạo nào, so với lão vu bà luôn mồm đánh rồi lại giết trong phủ kia, quả thực ôn hòa hơn không biết bao nhiêu lần, thật sự là cách biệt quá lớn. Nhưng biểu cảm o.Yy.lqđ.o không mừng không giận này của hấn, lại càng cho thấy hấn không đặt nàng vào mắt. Thái độ chẳng thêm để tâm phát ra từ trong xương tủy kia mới là cấp bậc cao nhất của sự khinh thường.

Thiên Ly vẫn vòng tay trước ngực như cũ: “Ta cũng không định gả cho ngươi.”

“Vậy thì tốt, hôn thư.” Võ Mục Thiên vươn tay nhìn Thiên Ly.

Mặt mũi cũng thật lớn.

“Không đưa.”

Võ Mục Thiên cũng không bắt ngờ trước thái độ của nàng: “Ngươi có điều kiện gì, nói đi.”

Điều kiện?

“Đề Vương phi nhà ngươi giáp mặt xin lỗi ta, việc này xem như chấm dứt.” Thiên Ly cảm thấy mấy ngày nay nàng thật là khoan dung độ lượng, chỉ cần bọn họ không làm gì quá đáng, nàng đều có thể tha cho bọn họ một con ngựa*.

Không ngờ sắc mặt Võ Mục Thiên lại trầm xuống, không chút nghĩ ngợi liền đáp: “Mơ tưởng, mẫu phi của ta sao lại có thể xin lỗi ngươi.”

“Vậy ngươi cũng đừng mơ tưởng.” Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, Thiên Ly xoay người định đi.

Thân hình Võ Mục Thiên nhoáng lên một cái, lần nữa chặn trước mặt Thiên Ly, mày kiếm nhíu lại nói: “Cố Thiên Ly, ta khuyên ngươi không nên có những suy nghĩ phi thực tế. Hôm nay ta có thể tự mình đứng ở đây để nói điều kiện với ngươi, ngươi hấn là nên cảm thấy vinh hạnh, nên quý trọng mà nắm bắt cơ hội lần này thật tốt.

Ta nghĩ, sự chênh lệch giữa hai nhà chúng ta ngươi cũng biết rõ, ta sẽ không cưới ngươi, ngươi cũng hoàn toàn không xứng với ta. Từ hôn thư kia, cũng chỉ là do người của thế hệ trước ngẫu nhiên ký kết, đã không còn phù hợp với tình huống giữa chúng ta hiện nay. Ta khuyên ngươi không nên cầm lòng gả mà xem là lệnh tiền, khiến tất cả mọi người đều không vui, ngươi cũng không nên ảo tưởng sẽ dựa vào thân phận nữ nhi phủ tướng quân để đạt được thứ gì.

Người phải biết rằng, quy tắc chẳng qua chỉ là luật định do người phạm đặt ra, ta là người tu tiên, hoàn toàn không bị quy tắc trói buộc. Nếu người chọc giận mẫu phi và Vô Vương phủ, có thể Vô Vương phủ sẽ vì quy tắc mà không đối đầu với Thiên Ưc tướng quân phủ, nhưng mà, ta thì lại khác, nếu người thật sự chọc giận ta, cho dù ta muốn giết người hay là diệt tướng quân phủ, thì trong thiên hạ này, cũng sẽ không có ai ra mặt vì người, người hiểu không?”

Lời nói lạnh lùng không ngừng tuôn ra, Vô Mục Thiên đã nói rõ một sự thật, chính là người tu tiên và người phạm có sự khác nhau rất lớn.

Nhưng mà, vậy thì thế nào.

Thiên Ly ngẩng đầu, nhìn Vô Mục Thiên như nhìn một kẻ ngốc. Ủng cho hắn là một người có đầu óc, nói chuyện lại không bằng cả heo. Căn bản là không hiểu rõ về đối phương, mà lại dám kiêu căng can rờ như vậy. Cái danh thiên tài này có phải giả hay không? Chỉ số thông minh này rõ ràng không đáng được xếp vào tuyến đầu.

Trong lòng cảm thấy khó hiểu, Thiên Ly nhìn Vô Mục Thiên: “Cho nên?”

*thả một con ngựa: có thể hiểu nhầm ra là cho thêm một cơ hội

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đầu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Kể buồn nôn 1

Editor: Lăng Nhục Y

Đáy mắt Vô Mục Thiên hiện lên sự chán ghét: “Cho nên, Cố Thiên Ly, tốt nhất người nên nghĩ cho kỹ, nói ra một điều kiện mà ta có thể chấp nhận. Tuy ta không thích người, nhưng chỉ cần không chạm vào điểm mấu chốt của ta, thì ta cũng có thể cho người một chút mặt mũi, đồng ý với điều kiện của người. Còn những ảo tưởng phi thực tế thì người không cần nói ra, hậu quả của việc châu chấu đá xe, ta nghĩ người cũng không thích.”

Cuồng vô biên, ngạo không ảnh.

“Nói xong rồi đúng không?” Thiên Ly nhìn Vô Mục Thiên.

Vô Mục Thiên đầy ngông cuồng: “Nói xong rồi.”

Thiên Ly gật nhẹ đầu, sau đó vỗ vỗ tay, nâng cao giọng nói: “Hiệu trưởng, giúp ta thuê mấy trăm cái kèn, trống, chiêng, cờ màu. Hôm nay tiểu vương gia Vô Vương phủ mời ta đích thân đến nhà cầu hôn hắn. Ta chuẩn bị bốn phần lễ hỏi, hiệu trưởng đại diện cho nhà gái chứng hôn, chúng ta cùng đến Vô Vương phủ cầu hôn, thế nào?”

“Được.” Giọng nói của Lệ Vô Tình truyền đến từ rất xa.

Thiên Ly gật đầu, sau đó liếc nhìn Vô Mục Thiên mặt mày sa sầm, nói: “Nếu người đã hy vọng ta đi theo người như vậy, ta cũng chỉ đành hạ mình đến nhà người cầu hôn thôi. Ta không có nhiều tiền, nên lễ hỏi cũng không nhiều lắm, mong người đừng để bụng.”

“Cố Thiên Ly, người có ý gì, người muốn làm gì.” Gương mặt của Vô Mục Thiên đã giận đến mức hóa xanh.

Lễ hỏi, cầu hôn, đây là nghi thức khi nhà trai đến cầu hôn nhà gái, Cố Thiên Ly lại nói như vậy, nàng xem Vô Mục Thiên hắn là cái gì?

Thật sự làm hắn tức chết.

Hơn nữa, không phải hắn vừa mới nói điều kiện với nàng ư? Sao đột nhiên Cố Thiên Ly lại chuyển sang đề tài này rồi, rốt cuộc nàng đang suy nghĩ cái gì?

Thiên Ly nghe vậy, kinh ngạc nhìn Vô Mục Thiên: “Người nghe không hiểu tiếng người sao? Ta đang chuẩn bị đến nhà người cầu hôn đó.”

Lông mày Vô Mục Thiên đều dựng thẳng lên: “Ai cho người lá gan, ai cho người tư cách, người.”

“Thái Hoàng Thái Hậu cho ta lá gan, Thái Hoàng Thái Hậu cho ta tư cách.” Trực tiếp cắt ngang những lời chất vấn của Vô Mục Thiên, Thiên Ly lấy hôn thư ra: “Hôn sự là do ta làm chủ, người chỉ là phụ mà thôi. Người nhìn cho rõ, người, Vô Mục Thiên, từ trước đến nay đều không có tư cách kêu gào với ta.

Nếu ta từ hôn, đồng nghĩa là ta cho người một con đường sống, người nên cảm thấy biết ơn. Nếu ta không từ hôn, dù cho người có biến thành quỷ, thì cũng phải vào mộ của Cố gia ta. Võ Mục Thiên, ta thật sự không biết đầu óc của người Võ gia các người có vấn đề ở chỗ nào, Yy.lqd một người lại tiếp một người chạy đến trước mặt ta kêu gào, cảm thấy ta là một người dễ ức hiếp sao? Một khi đã như vậy, ta sẽ thành toàn cho người, bây giờ ta lập tức đến Võ gia cầu hôn, ta muốn người trong thiên hạ đều biết, Võ Mục Thiên chẳng qua chỉ là người phụ thuộc vào Cố Thiển Ly, để mặc ta tùy ý giẫm đạp.”

“Người..... Người dám.....” Võ Mục Thiên giận đến phát run, vươn tay chụp lấy hôn thư trong tay Thiển Ly.

Hắn nhanh, Thiển Ly còn nhanh hơn, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích một cái, hôn thư lập tức biến mất trước mặt hắn.

Hai mắt Võ Mục Thiên bỗng nhiên trợn lên, thấy một kích không trúng, lập tức trở tay chụp về phía Thiển Ly.

Thiển Ly khẽ nhích chân, thân thể nhẹ nhàng tránh khỏi một kích này của Võ Mục Thiên, nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng hắn.

“Người biết võ công?” Võ Mục Thiên cực kì kinh ngạc. Không phải nói Cố Thiển Ly là một phế vật, căn bản không thể tu luyện nên mới bị Cố gia nuôi dưỡng bên ngoài ư? Sao hôm nay nàng lại có thân pháp nhanh nhẹn như vậy?

Thiển Ly không để ý đến sự kinh ngạc của Võ Mục Thiên, quay đầu nhìn về phía sau thét to: “Hiệu trưởng, đi, cầu hôn.”

Cửa lớn Thi Điện cách đó không xa đột nhiên mở toang, Lê Vô Tình chậm rãi bước ra ngoài.

Sắc mặt Võ Mục Thiên đại biến, đột nhiên vung tay áo bỏ đi: “Cố Thiển Ly, người chờ đó cho ta.”

“Tên hèn nhát.” Thiển Ly thấy Võ Mục Thiên chạy trời chết, khẽ hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Hắc Y: Nghịch Thiên Cuồng Phi, Đến Đấu Một Trận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.